

Till: Styrelsen
Från: Sekretariatet
Datum: 2017-05-24
Punkt: 16. Inför ICM

DISKUSSIONSUNDERLAG

Målsättningar för ICM 2017

Övergripande målsättningar för ICM av IB:

- Fokus på mänskliga rättigheter
- En första utvärdering av hur rörelsen presterar gentemot de strategiska målen som beslutades 2015 och gäller fram till 2019.
- Beslut om förändringar av rörelsens styrmodell, en process som inleddes på ICM 2013.

Delegationens målsättningar

Beslut från styrelsens junimöte.

Resolution/Issue for discussion Mål Argument
1.01: Statute of Amnesty International
IBs rekommendation: Rekommendation: AIKs synpunkter angående resolutionen: Det här är internationella styrelsens förslag på nya stadgar för Amnesty International. Till största del är det en reflektion av de förändringar som föreslås i internationella styrelsens andra resolutioner (i synnerhet 1.02 Global Governance Regulations). Många av de största förändringarna som syns här, t.ex. att Chairs Forum eller MAC försvinner, kommer därför påverkas och synliggöras av de diskussionerna. Förslaget innebär samtidigt en del förändringar, som kanske bäst kan betecknas som "uppdateringar" av stadgan och som inte kommer diskuteras inom ramen för andra resolutioner: En del konstruktioner som (så vitt vi vet) sällan eller aldrig längre används försvinner. Det handlar om affilierade grupper (grupper från ett land utan sektion som är med i en annan sektion) och internationella nätverk. Utöver det så har skrivningar om "research" förändrats för att poängtera att sektioner nu har en stor roll där och bestämmelser om att sekretariatet måste vara i London försvinner. <u>AIK:s kommentarer</u> Eftersom de stora sakfrågorna berörs i andra resolutioner har vi inget särskilt att tillägga här.
1.02: Global Governance Regulations
IBs rekommendation:

Rekommendation:

AIKs synpunkter angående resolutionen:

(Global Assembly) som skulle träffas varje år istället för vartannat. Antalet delegater skulle i sin tur förminska så att varje sektion och struktur samt det internationella medlemskapet får skicka tre delegater var. (Det internationella medlemskapet är medlemmar i länder utan en egen sektion eller struktur och behandlas ofta gemensamt som en sektion eller struktur.) Varje "National Office" får också skicka upp till tre representanter. Idag får varje sektion samt det internationella medlemskapet skicka lika många delegater som de har röster (som flest sex) men alltid minst fyra. Strukturer får alltid skicka fyra delegater och "National Offices" får inte skicka några representanter.

En annan skillnad är att varje sektion och struktur samt det internationella medlemskapet nu har en stående representant som har rösträtt och kan agera i internationella demokratiska ärenden även mellan fysiska årsmöten. För sektioner och strukturer väljs dessa stående representanter (och övriga icke-röstande delegater) av respektive sektion eller struktur och kan avsättas när som helst. När det gäller internationella medlemskapet så väljs delegationerna av internationella valberedningen. De har treåriga mandatperioder och delegationen utser i sin tur vem utav dem som ska fungera som stående representant.

Vi ska inte gå in förändringar i röstallokering eftersom styrelsen har lagt ett eget förslag i frågan. En relaterad förändring som är värd att uppmärksamma är att internationella årsmötet föreslås kunna ge ytterligare "persons or entities" rösträtt genom 2/3-majoritet. Det syftar i synnerhet på att "National Offices" som har börjat ta steg mot att bli en medlemsstruktur och uppfyller vissa krav kan ansöka till PrepCom (Preparatory Committee) om att bli röstberättigad. Ansökan ska i sådana fall godkännas av "Global Assembly" och ger dem en röst t.o.m. nästa möte.

Ett nytt tillskott är regionala forum (Regional Forum) som träffas 4-5 månader innan internationella årsmötet och dit varje sektion eller struktur i regionen kan skicka tre delegater. De regionala forumens främsta uppgifter är att diskutera frågor som är på agendan inför internationella årsmötet samt frågor som är relevanta på regional nivå. De skulle vanligtvis inte ha en beslutsfattande roll. Idag finns mer informella regionala möten i vissa delar av rörelsen, t.ex. ett möte med de nordiska länderna och ett par östeuropeiska stater inför varje rådsmöte.

Det föreslås också stora förändringar till motionsprocessen. Senast 180 dagar innan internationella årsmötet, och innan en faktisk motion skickas in, så skickas först ett "förslag" (proposal) in som förklarar hur den tilltänkta motionen skulle bidra till Amnestys strategiska mål, varför den har global relevans och varför den borde diskuteras vid nästa internationella årsmöte.

Utifrån inkomna "förslag" prioriterar PrepCom vilka motioner som borde diskuteras vid nästa möte och sätter en preliminär dagordning. Om PrepCom har beslut att inte inkludera en motion på dagordningen kan det överklagas med enkel majoritet genom en elektronisk omröstning. Dagordningen påverkar i sin tur diskussionerna på de regionala forumen.

Efter kommentarer från PrepCom och de regionala forumen författar sedan motionären den faktiska motionen och skickar in den senast 90 dagar innan internationella årsmötet.

Tidigare har alltid internationella rådsmöten arbetat med arbetsgrupper (Working Parties) i det förberedande arbetet. Nu lämnas det istället i större utsträckning till PrepCom hur de vill organisera arbetet.

AIK:s kommentarer

Att ha rådsmöten oftare kan underlätta rörelsens strategiska fokus och möjligheterna till ansvarsutkrävande. Att sektioner och strukturer kan skicka färre delegater kan leda till mer flexibla möten men det kan också medföra mer professionalisering, en tyngre arbetsbörda, minskad kontinuitet och minskad mångfald på våra högsta demokratiska möten. Förslaget innebär också att "Global Assembly", genom de stående representanterna i praktiken är aktiv

året runt (snarare än bara vid själv årsmötet) på samma sätt som Chairs Forum tidigare har varit. Noterbart är att det internationella medlemskapet inte längre skulle utse sina egna representanter utan att dessa skulle utses av internationella valberedningen. Vi vet inte vad bakgrunden är till detta – om det finns problem med dagens system – men det här förslaget ifrågasätter verkligen den demokratiska legitimiteten för de som skulle representera det internationella medlemskapet. I dag saknas också mekanismer för att ersätta representanter som det internationella medlemskapet har förlorat förtroendet för.

En annan anmärkningsvärd skrivelse är att internationella årsmötet skulle ha möjlighet att ge ytterligare "personer eller entiteter" rösträtt med 2/3-majoritet. Det är just nu väldigt oklart vilka dessa personer skulle kunna vara men det är en väldigt öppen skrivning som lämnar mycket utrymme för framtida tolkningar. Svenska sektionen har tidigare varit väldigt kritisk mot att personer som inte kan utkrävas på ansvar (d.v.s. som inte är medlemsrepresentanter) är en del av vår formella demokrati. I det specifika fallet "National Offices" är det viktigt att det just är den lokala medlemsdemokratins utveckling som är avgörande för om de kan få rösträtt.

Regionala forum borde kunna fylla en viktig demokratisk roll i rörelsen, inte minst i delar av rörelsen där det kanske inte finns något motsvarande just nu. En tidigare instans för att diskutera och förbättra motioner borde också kunna leda till bättre diskussioner på själva årsmötet. En farhåga kan dock vara att det leder till mer regional fragmentering och grupperingar i rörelsen.

Sekretariatets argument:

Om det här går igenom så kommer det att kräva oerhört mycket tid från ordföranden och det kan i sin tur åter aktualisera frågan om arvodering. Mycket verkar peka åt att göra rörelsen mer professionell.

1.03: PrepCom Terms of Reference

IBs rekommendation:

Rekommendation:

AIKs synpunkter angående resolutionen:

Det föreslås mindre förändringar vad gäller PrepComs (Preparatory Committees) sammansättning där årsmötet nu väljer en ordförande och tre ytterligare representanter. Därtill har fortfarande internationella ordföranden och generalsekreteraren varsin representant.

Den stora förändringen är dock den matris som ska vägleda vilka motioner som prioriteras och därmed diskuteras vid årsmötet. Kriterierna är:

Sakfrågerelevans: Ligger motionen i linje med våra strategiska mål? Har frågan redan diskuterats? Kräver omvärldssituationen att frågan behandlas?

Global relevans: Är det en global fråga? Är årsmötet rätt instans?

Brådskas: Kan någon annan instans fatta beslut i frågan? Kan beslut i stället ske på nästa möte?

Organisation, ekonomi eller demokratifrågor: Är det en fråga som rör organisation, ekonomi eller demokratifrågor? Kommer frågan påverka organisationens prestation eller "impact"? Handlar den om en av våra "riskfrågor"? Finns redan liknande beslut?

Utifrån dessa kriterier skapar sen PrepCom en dagordning med frågorna som anses ha högst prioritet och relevans. En motion som har nekats kan ändå lyftas med enkel majoritet från "Global Assembly".

AIK:s kommentarer

Att ge PrepCom ett större ansvar över dagordningen kan nog vara ett effektivt sätt att göra rådsmötet mer effektivt och om målet är att göra årsmötet kortare så måste ju prioriteringar ske i något läge.

Eftersom PrepCom kommer att ha ett stort inflytande på den demokratiska processen, är det önskvärt att dess överläggningar protokollförs. Kommitténs tolkningar av kriterierna i prioriteringsmatrisen kommer att skapa prejudikat, som blir vägledande för de sektioner som vill få resolutioner behandlade vid det globala mötet.

Än så länge så kan det vara svårt att veta hur vissa kriterier kommer att implementeras. Exempelvis verkar det oklart hur demokratifrågor som inte är kopplade till externa risker eller organisationens effektivitet skulle komma upp på dagordningen.

Sekretariatets argument:

Förslaget till ny motionsprocess kan ses som en effektivisering men också som ett sätt för minskad transparens och kraftigt utökad makt för Prepcom. Jag har ju inte deltagit i detta tidigare men kan se en risk med att Prepcom själva kan avgöra vilka förslag de tycker är lämpliga att "tillåta" som motioner. Det torde vara enbart i undantagsfall som någon entitet väljer att ändå driva sin fråga fram till att GA röstar om att den ska tas upp.

1.04: Transitional Plans

IBs rekommendation:

Rekommendation:

AIKs synpunkter angående resolutionen:

Även den här resolutionen är en reflektion av förändringar i andra resolutioner och handlar hur övergången från det nuvarande systemet till det föreslagna systemet ska hanteras. Noterbart är att Membership Appeals Committee (MAC) arbetar kvar ett år och att Chairs Forum Steering Committee får ansvar för att organisera internationella årsmötet 2018. Det finns också beslut om oregelbundna längder på mandatperioder för internationella styrelsen för att vi tillslut ska nå en punkt där en tredjedel av styrelsen byts ut var tredje år 2021.

AIK:s kommentarer

Eftersom de sakfrågorna berörs i andra resolutioner har vi inget särskilt att tillägga här.

1.05 Achieving Impact on Gender and Diversity

IBs rekommendation:

Rekommendation:

Sekretariatet rekommenderar bifall till resolutionen men med tillägget att vissa begrepp och resolutionens omfattning bör förtydligas för bättre impact och effektivitet.

AIKs synpunkter angående resolutionen:

Förslaget går ut på att driva på AI:s utveckling mot bättre mångfald.

AIK:s kommentarer

AIK går här inte igenom förslaget i detalj (men omnämner några specifika passager i det nedanstående), utan resonerar om frågan på ett övergripande principiellt plan. Till saken hör också att den internationella styrelsen avslutar förklaringen till resolutionen (s. 48) med att understryka att förslagen i resolutionen bara är en utgångspunkt för diskussion.

Resolutionen kan sägas vara en spegling av de resonemang och åsikter som i dessa dagar ofta diskuteras inom många sammanhang och som kan kallas för "identitetspolitik". Frågor om representation, tolkningsföreträdare osv tas ofta upp. Det förhållningssätt som är mest à la mode påtalar behovet av intersektionalitet (begreppet tas också upp i resolutionens punkt 2b), dvs att vi utgår från många dimensioner som också hänger samman där vi diskuterar faktisk (dvs inte bara formell) demokrati. Typiskt sett tar en upp de "vanliga" orsakerna till diskriminering: kön, etnicitet, funktionsförmåga, klass mm.

Dilemmat för AI är att å ena sidan ter det sig problematiskt att/om vår rörelse och de som representerar oss domineras av "välbärgade vita män". Detta ter sig skevt, odemokratiskt och kan i sig uppfattas som ett tecken på ensidiga tolkningar, utestängande av andra perspektiv och erfarenheter och i grunden bristande legitimitet. Å den andra sidan har ju AI universella anspråk genom att vi arbetar för de mänskliga rättigheterna enligt vilka kön, etnicitet, religion, funktionsförmåga osv inte ska spela någon roll – vi är alla människor. Att vi då själva väljer att sortera upp oss enligt "relevant identity and diversity markers" (resolutionens punkt 5a) kan te sig problematiskt och för vissa säkert stötande. Vi kan också riskera att förlora i legitimitet om vi som medlemmar och aktivister bara arbetar med kränkningar som drabbar den egna gruppen, som om exempelvis enbart personer som identifierar sig med HBTQI-gruppen arbetar mot kränkningar som drabbar den gruppen (och att dessa personer inte arbetar mot kränkningar som drabbar andra grupper).

Inom AIK råder olika uppfattningar om huruvida kunskap om diskriminering och kränkningar endast är möjlig att få (eller betydligt lättare att få) om en är "rätt positionerad" (jfr t.ex. standpoint feminism), och om alla är lika lämpade att främja alla rättigheter eller inte. Att det kan var lättare att se en kränkning från en viss position snarare än en annan är vi dock överens om.

AIK ser det som oerhört viktigt att AI hittar rätt balans för att hantera detta dilemma. Det är naturligtvis av oerhörd vikt att AI i sitt interna arbete är inkluderande i verklig mening, att vi särskilt uppmuntrar och stöttar personer som inte har en bakgrund som gör det lätt att få sin röst hörd, att vi är öppna för olika sätt att tänka och tolka, och att vi är självkritiska i dessa avseenden. Här har vi en lång väg kvar att gå som rörelse. Samtidigt måste vi någonstans dra en gräns för vilka tolkningar och anpassningar till lokala kontexter och uppfattningar så att vi inte går miste om de universella anspråk arbetet för mänskliga rättigheter vilar på.

AIK välkomnar diskussionen denna resolution är tänkt att initiera, men vill samtidigt framföra viss tveksamhet kring resolutionens plakatpolitiska framtoning.

Sekretariatets argument:

Resolutionen är en naturlig följd av att rörelsen för länge sedan fattat beslut om och antagit planer för jämställdhet & mångfald, men implementeringen har varit svag. Den konkretiserar många av de fluffiga mål och skrivningar som finns i diverse policydokument och kräver att rörelsen och AIS nu tar frågan om mångfald och inkludering på allvar -- i handling, och inte bara i ord och det är särskilt positivt att resolutionen ställer krav på sektioner och andra enheter ("entities") att leverera. Det kommer inte längre att vara möjligt för rörelsen att ducka för de här frågorna. Dessutom skissas tydliga uppföljningsmekanismer, vilket är positivt.

Att säga nej till resolutionen i sin helhet skulle vara att dra tillbaka ett sedan länge uttalat "commitment" och då pga att rörelsen och alla dess enheter inte prioriterat och/eller haft kraft nog att implementera befintliga beslut och planer på områdena jämställdhet & mångfald.

Det är viktigt att jämställdhet och mångfald genomsyrar både det vi som organisation arbetar med och vad/vilka vi jobbar med och för (verksamhet såsom research, kampanj, lobby, kommunikation, HRE osv) och hur vi är organiserade (beslutsfattande, anställda & arbetsplatser, medlemmar & aktivister). Helhetsperspektivet alltså, det bör förtydligas.

Sekretariatet är inte oroad över att som AIK skriver att "vi som medlemmar och aktivister bara [ska] arbeta med kränkningar som drabbar den egna gruppen, som om exempelvis enbart personer som identifierar sig med HBTQI-gruppen arbetar mot kränkningar som drabbar den gruppen (och att dessa personer inte arbetar mot kränkningar som drabbar andra grupper)". Vi läser inte in det i resolutionen.

Resolutionen föreslår, som en av en mängd olika åtgärder, att ordföranden för det internationella rådet ska "collect anonymized and voluntary information about International Council Meeting and Chairs Assembly delegates and/or participants regarding relevant identity and diversity markers, including data relevant to each meeting's agenda as appropriate." Dvs att en form av jämlikhetsdata ska samlas in för att skapa en bättre förståelse för vilka som är representerade på möten, vilka som sätter agendan -- och vilka som saknas. Detta ser vi som ett viktigt och nödvändigt steg att ta för att skapa bättre mångfald: vi måste få en förståelse för hur situationen ser ut idag för att kunna förändra den till det bättre. Jämlikhetsdata är statistik som handlar om att få en bättre förståelse för diskrimineringens och uteslutandets mekanismer, med syfte att hitta lösningar på dessa problem. Jämlikhetsdata bygger på principerna om frivillighet, anonymitet och själv-identifikation. Dvs det rör sig inte om någon registrering, ingen kommer att bli ombedd att uppge sin identitet mot sin vilja, och var och en definierar själv sina tillhörighet(er) och identitet(er). Det handlar om att ta reda på vad det är som gör att vissa hörs mer än andra, syns mer än andra, och sätter agendan mer än andra -- för att i verklig mening kunna inkludera dessa "andra". Först när vi ser den strukturella diskrimineringens (många gånger subtila) uttryck och orsaker kan vi bekämpa den -- och detta om något är väl att ta de universella värdena på allvar.

Det sekretariatet saknar i resolutionen är en ordentlig genomgång av hur begreppet "mångfald" ska definieras. Visserligen konstaterar den att kontexten ser olika ut i olika delar av världen, men det vore ändå bra med en övergripande definition så att rörelsen har en gemensam utgångspunkt.

Resolutionen är inte heller tydlig med om det här arbetet i första hand är internt (större mångfald bland medlemmar och anställda) eller externt (hur mångfald kommer till uttryck i den externa kommunikationen, i kampanjarbetet, i globala prioriteringar), eller både ock. Även detta bör tydliggöras.

Ytterligare en aspekt vi saknar är en diskussion om roller. Vi tror exempelvis att det internationella kvinnorrättsnätverket har en viktig roll som både kan stärka varandra och en stor fördel är att det är ett internationellt nätverk som har rötter i väldigt många sektioner.

1.06: Addition in the opening paragraph of the Statute

IBs rekommendation:

Rekommendation:

Årsmötebeslut:

att svenska sektionen på ICM 2017 verkar för att det tydliggörs i Amnesty Internationals stadgar att makten inom rörelsen utgår från de individer som utgör rörelsen.

1.07: Statute amendment Appeals and Audit Committee

IBs rekommendation:

Rekommendation:**AIKs synpunkter angående resolutionen:**

AI Israel föreslår att nuvarande Membership Appeals Committee (MAC) ersätts med en Statute Amendment Appeals and Audit Committee (SAAAC?) som skulle ha ett antal uppgifter utöver de som MAC idag har.

Den första stora förändringen är att sektioner och strukturer ska kunna överklaga till kommittén om de upplever att "international operations" (vilken troligtvis innefattar internationella styrelsen och sekretariatet) har brutit mot stadgar eller policies.

Den andra stora förändringen är att kommittén på eget bevåg kan undersöka alla aspekter av "operations and governance" och framföra rekommendationer till Global Assembly när de upplever att det finns brott mot stadgar, policies, standards och "best practices".

Kommittén skulle samtidigt fortfarande utföra nuvarande MAC:s huvuduppgift, som är att hantera överklaganden från sektioner eller strukturer angående avstängning, stängning eller administration.

AIK:s kommentarer

AIK anser att det finns utrymme i rörelsen för en starkare oberoende granskning av internationella styrelsen som en del i arbetet att försöka skapa bättre möjligheter till ansvarsutkrävande.

AIK konstaterar att AI Israels förslag skulle innebära att granskningskommittén ges ett betydande, möjligt allt för starkt, handlingsutrymme. Kommittén ska kunna avgöra en rad frågor själv efter överklaganden; i andra frågor kan kommittén på eget initiativ genomföra undersökningar och därefter rikta rekommendationer till den internationella styrelsen och Global Assembly. När det gäller frågor där kommittén själv kan avgöra skulle AIK föredra att dessa åtminstone för de flesta typer av fall istället skulle ingå i kategorin där kommittén riktar rekommendationer till Global Assembly för att inte ge kommittén orimligt stor makt. AIK vill också veta vad som ingår i "administration" och vem som ska överklaga sådana beslut för att kommittén ska behandla dem (när det gäller övriga punkter är det tydligare, eller i alla fall möjligt att tänka ut, vem som skulle kunna överklaga).

Frågorna som MAC hanterar idag är ofta känsliga och har kommit till en punkt där de kan vara infekterade. Att kombinera den funktionen med ytterligare omfattande funktioner kanske inte heller är klokt.

Vad gäller internationella styrelsens förslag för intern granskning, kan AIK konstatera att i 1.01 punkt (e) skriver den internationella styrelsen att en *Process for Review of Board decisions on membership status* ska ersätta nuvarande MAC. I resolution 1.02 presenteras förslag till *Global Governance Regulations* där denna process beskrivs i avsnitt 1.8. Där framgår vissa faktorer av särskild relevans:

- Det är bara sektioner och strukturer som kan kräva granskning, och då bara i frågor som rör deras egen tillfälliga avstängning, stängning eller administration. Precis som idag är det alltså bara i dessa frågor särskild granskning kan krävas.
- När krav på granskning väcks utses tre personer från en tjänstgöringslista som etableras vartannat år av Global Assembly-ordföranden och valberedningen (Nominations committé), efter att man kunnat göra intresseanmälan. Notera att det inte är Global Assembly som väljer personerna. En förändring är att det kan bli en mer "konfliktinriktad" process där varje part (internationella styrelsen och den inblandade sektionen eller strukturen) utser en person och att årsmötesordföranden utser den tredje.

AIK tycker att det finns utrymme för en oberoende granskning utöver det som finns idag och det som föreslås av internationella styrelsen – inte minst då "accountability" har varit ett så starkt

ledord i den här processen. Samtidigt medför AI Israels förslag en rad svårigheter vilket gör att AIK inte rekommenderar att denna resolution stötts.

1.08: Approval of annual budget and plan by the Global Assembly

IBs rekommendation:

Rekommendation:

AIKs synpunkter angående resolutionen:

AI Nederländerna föreslår att det internationella sekretariatets årliga budget och plan ska godkännas av Global Assembly, och inte av den internationella styrelsen som denna själv föreslår. AI Nederländerna föreslår också att 2/3 majoritet ska krävas för beslut om dessa godkännanden på samma vis som beslut av liknande karaktär (men detta beror på vilket röstningssystem ICM landar i).

AIK:s kommentarer

Global Assembly fattar beslut som har att göra med internationella ekonomiska strategier. Det är inte säkert att det utöver detta är klokt att även fatta beslut om en mer konkret budget. AIK vill dessutom flagga för att ett krav på 2/3 majoritet riskerar att leda till en situation där vi inte kan fatta beslut om en budget.

Sekretariatets argument:

Det finns en del argument emot förslaget i resolutionen. Dessa är tex;

1. Givet att GA fattar beslut om den finansiella bidragsmodellen och den strategiska inriktningen för AI så kan en se budgeten för IS som bara en operationalisering av dessa beslut och att det är just IB's (och då IS) uppgift att just uppfylla dessa.
2. Diskussioner om detaljer i ett budgetförslag är antagligen inte optimala för behandling i ett forum som GA.
3. Rent tidsmässigt skulle det vara problematiskt om det kan antas att GA kommer att hållas vid ungefär samma tidpunkt som ICM. IS skulle då behöva ta fram ett budgetförslag väldigt tidigt på våren för det kommande året. IS har då inget mer att bygga detta förslag på än den information de har från sektionerna via "Long-term-planning" vilket alltså är sektionernas best guess om intäkter och kostnader för åren framöver. Gissningsvis är precisionen i dessa underlag inte så hög. Risken är då att IS kommer att avkräva sektionerna ännu mer prognoser osv.
4. I Sverige har vi ju ordningen att styrelsen fattar beslut om budgeten.

Om det ändå är så att det önskas någon form av beslut avseende budget från GA så är det bättre att försöka hålla detta till nåt slags väldigt övergripande rambeslut.

Sekretariatets rekommendation är avslag.

1.09: Chairs Coordination Group

IBs rekommendation:

Rekommendation:

AIKs synpunkter angående resolutionen:

Förslaget går ut på att inrätta en grupp som ska bygga upp "kapaciteten" hos ordförandena i sektionerna. Detta är ett svar på den internationella styrelsens förslag i 1.02 om att ta bort dagens Chairs Assembly, vilket den österrikiska sektionen menar innebär att Amnesty går miste om ett viktigt forum för lärande och nätverkande mellan sektioner.

Österrike menar att det behövs en formell struktur men säger samtidigt att de hört flera idéer om

hur Chairs Assembly skulle kunna utvecklas på olika sätt.

AIK:s kommentar

Även om AIK också ser att det finns ett behov av nätverkande är det tveksamt om den exakta formen behöver formuleras i stadgarna. Stadgar ska vara långsiktiga och inte ändras i första taget. Det finns flera sätt att se till att utforma de funktioner som efterfrågas av Österrike.

Dessutom ingår det ju så kallade Regional Forums i governancereformen, och detta öppnar också nya möjligheter att nätverka. En av dem som ska ingå i dessa forum är den nationella representanten till Global Assembly, vilket vanligtvis är ordföranden. En Chairs Capacity Building Group riskerar därför att bli onödig, och en onödig kostnad.

Kanske skulle en kompromiss kunna vara att införa Regional Forums och sedan utvärdera dessa efter ett par år för att se om behovet som Österrike lyfter kvarstår.

En annan variant är att besluta om att låta internationella sekretariatet se till att det finns forum för nätverkande och capacity building, och att det även ska finnas budget för detta. Exakt hur detta ska utformas kan då avgöras av ordförandena själva, i samarbete med den internationella styrelsen och sekretariatet.

1.10: Proposed new voting system: "Degressive Representative Voting"

IBs rekommendation:

Rekommendation:

AIKs synpunkter angående resolutionen:

Till ICM kommer internationella styrelsen med två olika alternativa förslag på nytt röstsystem. Österrike har ett eget förslag på nytt röstsystem och dessutom har ju svenska sektionen också lämnat ett bidrag.

Internationella styrelsen, alternativ 1: En sektion/struktur har en röst vardera och det samma gäller internationella medlemmar. De sektioner som har upp till 1 % av medlemsantalet får ytterligare en röst och de som har över 1 % (sannolikt t.ex. Sverige) får en tredje röst.

Alternativ 2: En sektion/struktur har en röst vardera och det samma gäller internationella medlemmar.

Österrikes förslag delar upp sektioner, strukturer och internationella medlemmarna efter hur många medlemmar de har. Den tredjedel som har minst får en röst, därefter två för nästa tredjedel och tre röster för den tredjedel som har flest medlemmar.

Sveriges förslag liknar det österrikiska men här skulle uppdelningen inte vara just i tredjedelar utan kan vara annorlunda, beroende på vad som bestäms på ICM.

Medlemsdefinitionen skiljer sig åt mellan å ena sidan de internationella förslagen och å andra sidan förslagen från Sverige och Österrike. I de förstnämnda förslagen så är det de som lägger ner tid på att arbeta i organisationen som får rösträtt, medan det i de båda sistnämnda är de som har rösträtt i sektionen.

AIK:s kommentarer

Vi bedömer att vi inte behöver kommentera hur differentierade antalet röster ska vara, eftersom styrelsen redan lämnat ett förslag om detta. Vi kan dock inte låta bli att lämna några kommentarer i fråga om medlemsdefinitionen.

Fördelen med att basera rösträtten på om man arbetar i organisationen är att de som har mindre ekonomiska resurser kan inkluderas samt att det blir verkligt engagerade aktivister som röstar. Nackdelarna är fler:

- Vi tar bort ett incitament för att arbeta med fundraising. Idag kan man få fler röster genom att få fler betalande medlemmar, och detta riskerar nu att försvinna. Detta kan leda till att organisationens redan ansträngda ekonomi ytterligare försämras.
- Oerhört få personer torde ha så lite resurser att de inte kan betala en blygsam avgift men ändå ha tid över att arbeta för organisationen. Vanligtvis hänger bristande resurser ihop med att man behöver arbeta för brödfödan. Inget hindrar heller sektioner att sänka medlemsavgiften till en mycket blygsam nivå. I Sverige har vi exempelvis en låg medlemsavgift men för att säkra inkomsterna är vi i stället aktiva i att be medlemmar om att ge extra gåvor.
- Risker för korruption är uppenbar. Hur ska vi kunna följa upp antalet aktiva i sektionerna? Det är naivt att tro att det inte finns en risk att sektionerna börjar inkludera så många som möjligt som medlemmar.
- Hur ska vi definiera vem som är medlem och vem bedömer detta? Att vara aktiv i Amnesty kan tänkas innebära allt från att dagligen arbeta med organisationen till att skriva på en namnlista vid ett enskilt tillfälle. Det är lätt att se framför sig hur det kan bli mycket diskussioner om detta. Detta kan också leda till märkliga incitament. Om vi exempelvis räknar människor som undertecknar namnlistor som medlemmar finns det en risk att sektioner kommer börja jobba mer med namnlistor.

Observera dock att problemen bara uppstår om det är möjligt att få fler än en röst på ICM, annars har man ju inget att vinna på att ha fler medlemmar.

1.11: Representation model

IBs rekommendation:

Rekommendation:

Årsmötebeslut:

att svenska sektionen på ICM 2017 verkar för att den nya rösträttsmodellen för den internationella rörelsen utgår från en representationsmodell där antalet röster bygger på hur många individer varje delegation faktiskt representerar;

att svenska sektionen fortsätter verka för principen att makten inom den internationella rörelsen ska utgå ifrån de individer som utgör rörelsen, samtidigt som vi verkar för att stärka mindre sektioners möjligheter till deltagande och inflytande.

1.12: The movement's democratic processes

IBs rekommendation:

Rekommendation:

AIKs synpunkter angående resolutionen:

Resolutionens övergripande syfte är att stärka vissa av rörelsens demokratiska processer. Tanken verkar vara att detta är viktigt både ur effektivitetssynpunkt (vad det nu innebär i detta sammanhang) och (fritt uttryckt) ur legitimitetssynpunkt.

De specifika förslag som ges är fyra till antalet:

1. Att man bildar en "joint committee" – med representanter från IEC, IS och sektioner/strukturer – som sammanträder två gånger om året. Detta tänks öka sannolikheten för att man ska hitta lösningar på komplexa problem.
2. Att man etablerar en "whistle-blower procedure" för att hantera problem som kan skada AI:s rykte.
3. Att man inför "pre-votes" på ICM, något som tänks göra det lättare för alla sektioner och strukturer att förstå ordalydelsen i de sena tillägg som ibland görs till resolutionerna under arbetets gång.
4. Att man skapar ett slags nätbaserad utbildning som ska ge alla styrelseledamöter och anställda i alla sektioner och strukturer kunskap om AI:s organisation.

AIK:s kommentarer

1. Svår att bedöma för oss vilka vinsterna här skulle kunna vara. Vi vet inte vilka brister i kommunikationen som finns idag och hur troligt det är att en sådan kommitté kan bidra till en bredare enighet och/eller ett mer effektivt beslutsfattande i olika komplexa frågor (som abort, prostitution eller droger?). Risken finns däremot att det skapar mer oreda i beslutsfattandet.

2. Det har ju historiskt skett en del märkligheter på IS och i enskilda sektioner, så en whistleblowerfunktion kanske vore bra. Svenska sektionen kan vara en förebild, tycker vi har en fungerande konstruktion för detta.

Här kan man även (kanske lite långsökt) relatera till resolution 2.13 (Frankrike), som handlar om skyddet av "whistle-blowers" utanför AI. De påpekar att AI har tagit parti för "whistle-blowers" som riskerar åtal därför att de har avslöjat omfattande rättighetskränkningar (som i fallen Snowden och Manning), men de verkar tycka att AI:s åtagande ska utvidgas: det ska inte bara gälla omfattande rättighetskränkningar (utan även andra typer av brott, som skatteflykt), det ska inte bara gälla statsanställda (utan även anställda i företag) och det ska inte bara gälla åtal (utan alla typer av sanktioner eller repressalier).

Det är lätt att se att termen "whistle-blowing" används på olika sätt i resolutionerna 1.12 och 2.13. I den senare resolutionen använder man termen som man brukar, nämligen som en synonym till "externt larm" (att den anställde att går till media eller någon lämplig myndighet) medan den "whistle-blower procedure" som man efterlyser i 1.12 handlar om procedurer för "internt larm", dvs. möjligheterna att ta hand om vissa typer av klagomål inom organisationen.

Vi är medvetna om att frågan i 1.12 handlar om interna procedurer för klagomål och att frågan i 2.13 handlar om att skydda "whistle-blowers", men det kan icke desto mindre vara av visst värde att säga något om en närliggande fråga som har diskuterats flitigt inom affärsetiken (exempelvis i Brülde och Strannegårds bok *Affärsetik*), nämligen frågan om när det är moraliskt rätt att slå larm, eller mer allmänt, vad man bör göra som anställd om företaget eller myndigheten där man jobbar – dvs. i de flesta fall de chefer och kollegor man har – agerar på ett sätt man själv inte kan acceptera. (Man kan inte besvara frågan i 1.12 eller 2.13 på ett genomtänkt sätt om man inte först har reflekterat över denna fråga.) Frågan handlar egentligen om två olika saker. Den ena frågan är när det är moraliskt *tillåtet* att slå larm, dvs. att informera media eller någon relevant statlig myndighet om vad som pågår inom den organisation där man jobbar. Den andra frågan är när, om någonsin, det är moraliskt *påbjudet* att slå larm. Båda dessa frågor kan sägas handla om lojalitetspliktens gränser, dvs. om när man som anställd får och bör bete sig på ett sätt som strider mot denna förpliktelse. Den andra frågan handlar dessutom om under vilka villkor man är förpliktad att utsätta sig själv för fara eller obehag. Personer som slår larm råkar nämligen ofta illa ut på grund av detta.

Det finns en ganska stor enighet om när det är moraliskt tillåtet att slå larm, åtminstone vilka generella villkor som måste vara uppfyllda. De villkor som ständigt återkommer i diskussionen är dessa fem:

1. Det beteende eller det förhållande man reagerar på måste normalt sett vara olagligt eller omoraliskt.
2. Det måste också vara tillräckligt allvarligt. Det blotta faktum att en viss verksamhet strider mot den egna övertygelsen är alltså ingen tillräcklig grund för larm.
3. Man måste vara säker på sin sak, t.ex. ha bevis för att företaget är inblandat i oegentligheter.
4. Man måste, förutom i undantagsfall, ha försökt påverka internt först, genom att rapportera till de personer som har ansvar. Det finns en stor enighet om att internt larm är att föredra framför externt larm, och att externt larm ska vara en sista utväg.
5. Det måste finnas en reell möjlighet att man faktiskt lyckas ställa saker och ting till rätta genom att slå larm, dvs. att man därigenom kan stoppa eller förhindra det omoraliska beteendet.

Det finns ingen större anledning att ifrågasätta dessa generella kriterier, utom möjligtvis det femte och sista. Det är nämligen möjligt att det har ett egenvärde att sanningen kommer fram. Annars är den centrala frågan hur de olika kriterierna ska preciseras, kanske i synnerhet det första. Exakt vilka typer av oegentligheter kan göra det försvarligt, eller till och med påbjudet, att öppet gå emot den egna organisationen? Skattebrott och andra olagligheter hör uppenbarligen till denna kategori, liksom uppenbart omoraliska beteenden, som exempelvis kränkningar av mänskliga rättigheter eller handlingar som orsakar onödig skada. Att en viss produkt är farlig eller hälsovådlig kan också utgöra grund för larm, liksom att de anställda blir utsatta för diskriminering eller tvingas arbeta under riskfyllda betingelser eller att chefer eller kollegor är involverade i verksamheter som strider mot företagets uttalade målsättningar. Det är emellertid fel att använda larmvapnet för att protestera mot en verksamhet bara för att den strider mot ens egen moraliska eller politiska övertygelse.

En sista fråga är när, om någonsin, det är moraliskt påbjudet att slå larm, dvs. när det är moraliskt förbjudet att avstå från detta. En person kan knappast ha en moralisk skyldighet att utsätta sig själv för risken att bli utfrusen om inte tillräckligt mycket står på spel. Att slå larm kan därför endast vara påbjudet när det rör sig om riktigt allvarliga oegentligheter, som rättighetskränkningar, eller där ett sådant agerande kan förebygga att människor (eller djur) kommer till skada. Med tanke på att de som slår larm utsätter sig själva för risk bör det emellertid finnas lagar som skyddar dessa personer. Det allra bästa vore dock om alla organisationer (inklusive AI) vore så uppbyggda att det räcker med att slå larm internt, dvs. med att "väcka". Då skulle det aldrig behövas några moraliska hjältedåd av detta slag.

3. Det är naturligtvis viktigt för en fungerande demokrati att alla som röstar har tillgång till all relevant information, vilket förstas inbegriper att de förstår vad som står på spel. Men är "pre-votes" verkligen nödvändigt för att åstadkomma detta? Är det inte det inte bättre att föra en lite mer förutsättningslös diskussion om själva problemet och hur det kan lösas?

4. Att medlemmarna i en organisation har kunskap om hur organisationen fungerar är naturligtvis en förutsättning för en fungerande demokrati. Men är inte den relevanta informationen ganska lättillgänglig redan idag? Jag har kort sagt (återigen) svårt att bedöma i vilken mån det finns behov av en sådan utbildning som AI Luxemburg föreslår. Det går också att fundera på om det verkligen är ett beslut som rådmötet behöver fatta?

1.13: Meeting of the Movement

IBs rekommendation:

Rekommendation:

AIKs synpunkter angående resolutionen:

AI Tyskland föreslår att ett *Meeting of the Movement*, MoM inrättas där delegater från rörelsen kan träffas vartannat år för att se till att rörelsen håller ihop, har en livaktig dialog mm. PrepCom påpekar att ett förslag till MoM varit med i tidigare konsultationsfaser rörande Government Reform, men då inte fått stöd.

AIK:s kommentarer

AIK sympatiserar med AI Tysklands motiveringar till förslaget och ser värdet i att många medlemmar (i kontrast till relativt få, relativt högt uppsatta i organisationen) kan träffas, utbyta tankar, diskutera och stärka känslan av *One Amnesty*. Det nya Global Assembly blir mindre av en "folkfest" än ICM tidigare varit. Det finns alltså tydliga fördelar med förslaget.

Det finns emellertid också påtagliga nackdelar och dessa har med resurser i termer av tid och pengar att göra. Att vartannat år ordna ett MoM för så många individer och under så många dagar, tar stora resurser i anspråk och det är för AIK inte uppenbart att detta vore rätt sätta att spendera dessa resurser.

Kanske kan man som ett alternativ till institutionaliserade MoMs tänka sig att man ordnar större konferenser eller möten kring olika teman, där personer längre ner i organisationen kan sammanstråla när detta ter sig lämpligt?

Eftersom det alltid finns en farhåga att AI ska förlora sin gräsrotsidentitet till förmån för "professionalism" eller "elitism" är det viktigt att vara vaksam på om Governance-reformen innebär oönskade steg i den riktningen. Om så visar sig bli fallet skulle förslaget om MoM möjligen kunna väckas igen.

2.01: Military occupation

IBs rekommendation:

Rekommendation:

Sekretariatet anser att policy som varken är för eller emot utan snarare reder ut vad som är vad och vad som står i strid med folkrätt och humanitär rätt är användbart och bra att ha.

Sekretariatet är däremot tveksamt till att AI skulle ha en policy om när vi är emot en ockupation.

Sekretariatets argument:

Dessa kommentarer berör fyra resolutioner från USA, Frankrike, Grekland och Spanien (resolution 2.01-2.04) som av prepcom är ombedda att skriva ihop dessa till en. Samtliga föreslår att AI ska ta fram en policy för militära ockupationer och två av dem fokuserar enbart på Palestina/Israel.

Spanien vill även att de guidelines om apartheid som arbetas fram just nu av Law and Policy ska kopplas till arbetet på ockuperade Palestinska områdena.

Ockupation är ett rättsligt begrepp som beskriver en situation där militär tar kontroll över ett territorium och dess styre. Särskilda regler gäller för ockupationsmakten (Haag konventionen, fjärde Genevekonventionen med flera). Ockupation i sig står inte i strid med folkrätten.

Därför är Amnestys policy idag att inte ta ställning till ockupation som sådan men däremot agera/protestera mot kränkningar av mänskliga rättigheter och av den internationella humanitära rätten när sådana begås under en ockupation. En annan anledning till denna policy är att AI

försöker att hålla sig från att ta politisk ställning utanför det som ligger inom vårt åtagande och då inkluderande hur dispyter och konflikter mellan stater om territorium ska lösas.

Det AI kan göra idag är att agera på konsekvenser av en ockupation som står i strid med folkrätten. Den ockupation som AI har arbetat mest med är Israels ockupation av Västbanken och Ghaza. Där motsätter vi oss bosättare då det står i strid med folkrätten/humanitära rätten. Vi har också reagerat och agerat mot bland annat olagligt dödande, straffrihet, godtyckliga gripanden, administrativa förvar, tvångsförflyttningar och husförstörelser.

Frågan nu på ICM handlar om det räcker eller måste det till mer. Om Amnesty skulle ändra sin policy och ta ställning mot vissa ockupationer dyker flera frågor upp:

- Att agera mot en ockupation leder oftast till politiska implikationer som finns i relation till ockupationer och om/när/ i vilken utsträckning AI ska gå in i dessa. Om AI skulle protestera mot ockupation, ska vi då också rekommendera politiska lösningar/förslag på förhandlingslösningar? Att få slut på en ockupation och i och med det få till stånd rätten till självbestämmande fungerar inte i alla sammanhang. En majoritet av befolkningen på Krim föredrar att tillhöra Ryssland. Liknande i norra Cypern.
- Närbesläktad med ovan problematik är hur sektionerna i regionen påverkas om Amnesty skulle motsätta sig en ockupation. AI har aldrig sagt att Västsahara är ockuperat. Skulle vi säga det skulle det kunna få allvarliga konsekvenser för AI Marocko. Ryssland/Krimhalvön skulle påverka AI:s Moskvakontor
- Eftersom ockupation inte strider mot folkrätten skulle AI behöva göra kvalificerade juridiska tolkningar utan folkrättsligt stöd.
- Det skulle också ta väldigt mycket resurser på det internationella sekretariatet.

Vad gäller specifikt Israel/Palestina finns också en del utmaningar (som nämns ovan).

- Ska vi rekommendera politiska lösningar/förslag på förhandlingslösningar?
- Exempelvis vilka lagar som skulle tillämpas om ockupationen upphör?

I samband med att det är 50 år sedan Israel ockuperade de palestinska områdena kommer AI att inleda en kampanj som riktar sig mot stater för att uppmärksamma de illegala bosättningarna (som ju är förbjudna under en ockupation) och de konsekvenser som dessa innebär för de ockuperade. Vill vi/måste vi i det sammanhanget påpeka att AI inte motsätter sig/uttalar sig om själva ockupationen (eftersom många utgår från att vi gör det)?

Ev förändring av resolutionen:

Vi vet inte ännu om de fyra sektionerna har lyckats skriva ihop sig till en resolution. En policy som inte är för eller emot utan snarare reder ut vad som är vad och vad som står i strid med folkrätt och humanitär rätt skulle vara användbart.

2.02: Developing a policy on military occupations

2.03: AI's position on the Occupied Palestinian Territories

2.04: Changes to AI's policy on the Occupied Palestinian Territories

IBs rekommendation:

Rekommendation:

Sekretariatets argument:

Se 2.01

2.05: Drug Control

IBs rekommendation:**Rekommendation:**

Bifall.

Viktigt att säkerställa tid för konsultationer.

Sekretariatets argument:

Det sker grova kränkningar av de mänskliga rättigheterna inom ramen för kriget mot narkotika. Amnesty har dokumenterat många av dessa kränkningar, t. ex. utomrättsliga avrättningar, dödsstraff och diskriminering. Även om den svenska sektionen inte är helt övertygad om att en policy behövs för att kunna arbeta med frågan (vi arbetar uppenbarligen redan med den) är vi lyhörda för AI Mexikos argument om att en policy bör tas fram för att kunna utveckla en komplett analys av problemen och ta fram rekommendationer.

Andra stycket hänvisar till studien som AIS tagit fram. Svenska sektionen håller med om att studien är ett viktigt underlag för beslutet om huruvida Amnesty bör ta fram en policy. Däremot kan inte innehållet i en eventuell policy baseras på studien i dagsläget. Slutversionen är försenad, och det måste ske en gedigen konsultation inom rörelsen vad gäller en eventuell policys innehåll - något som även står i resolutionens sista stycket.

Tredje stycket i resolutionen tar upp frågan om avkriminalisering i breda termer vilket är att föredra jämfört med resolution 2.06 som fokuserar på rätten till privatliv. Vi anser att formuleringen: "... based on international norms and standards, the recommendations of international human rights mechanisms, as well as other agencies of the United Nations." är viktig då det lyfter behovet av att policyn baseras på folkrätten.

Resolutionen hänvisar dock till rätten till privatliv i Explanatory notes. Svenska sektionen anser att frågan om avkriminalisering för privat bruk bör baseras på:

- a) proportionalitetsprincipen (en allmän rättsprincip som säger att påföljderna på handlingar ska stå i rimlig proportion till den skadan som handlingarna orsakar),
- b) rätten till hälsa (det kan rädda liv) och
- c) diskriminering (i ett flertal länder är redan utsatta grupper måltavlan för myndigheternas krig mot droger) snarare än på rätten till privatliv.

Ev förändring av resolutionen:

Sista meningen: "*Requests that the policy be released no later than the next Chairs Assembly in 2018.*" bör ändras till "...no later than the next ICM/GA in 2018." för att möjliggöra en gedigen konsultation med medlemmarna på årsmötet.

Skulle ICM föreslå skrivningar för att slå ihop resolutioner 2.05 och 2.06 anser vi att det är viktigt att sista stycket i resolutionen 2.06: "*The policy should include the decriminalization of personal consumption (and possession or cultivation for personal consumption)*" inte läggs till i resolutionen 2.05. Anledningen är att det är för tidigt att redan nu bestämma vilka aktiviteter bör avkriminaliseras eller inte. Dessutom är vi inte övertygade om att avkriminalisering av innehav för personligt bruk löser problemen kopplade till t.ex. organiserad brottslighet, våld och militarisering i Latinamerika.

2.06: Developing a fully-fledged policy on illegal Narcotic Drugs and Psychotropic Substances**IBs rekommendation:****Rekommendation:**

Avslag. Se nedan för vägledning ifall att ICM föreslår skrivningar för att slå ihop resolutioner 2.05 och 2.06.

Viktigt att säkerställa tid för konsultationer.

Sekretariatets argument:

Resolutionen slår på fel mål. Den hjälper inte länder i latinamerika som t.ex. Mexico. Greklands resolution fokuserar helt på rätten till privatliv/integritet.

Den svenska sektionen vill inte gå in i frågan med det perspektivet eftersom Amnesty inte har utrett rätten till privatliv på ett bredare sätt. Rätten till privatliv/integritet är inte absolut och kan vara föremål för proportionerliga och lagliga begränsningar. Europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna listar följande krav för att en inskränkning ska vara godtagbar:

(i) att den är föreskriven i lag och

(ii) att den är nödvändig i ett demokratiskt samhälle med hänsyn till

(a) statens säkerhet, (b) den allmänna säkerheten, (c) landets ekonomiska välbefinnande eller (d) till förebyggande av oordning eller brott eller (e) till skydd för hälsa eller moral eller (f) för andra personers fri- och rättigheter.

Eftersom Amnesty inte har tagit en generell ställning till när begränsningar kan anses vara godtagbara tycker inte den svenska sektionen att inskränkningen av rätten till privatliv kan vara huvudargumentet bakom beslutet att ta fram en policy. Dessutom undrar vi om vi kan anse att rättighetsbärarna (dvs droganvändare) utsätts för grova och systematiska kränkningar i alla länder? Vi ser hellre att resolution 2.05 går igenom eftersom den tar ett bredare perspektiv på de människorättskränkningar som den nuvarande narkotikapolitiken orsakar.

Men svenska sektionen kan gå med på en policy som förespråkar avkriminalisering av innehav för privat bruk om det handlar om proportionalitetsprincipen, dvs att kriminalisering och dess konsekvenser (t ex fängelsestraff) inte står i proportion till handlingen.

Om det blir en diskussion på ICM om att studien redan finns och utgör ett bra underlag till beslut om policys innehåll är den svenska sektionens hållning att ICM inte kan föregå en gedigen konsultation..

Ev förändring av resolutionen:

Andra stycket av resolutionen: *The policy should include the decriminalization of personal consumption (and possession or cultivation for personal consumption)* stryks.

2.07: Development of a policy on state obligations on elections

IBs rekommendation:

Rekommendation:

Avslag. Det är svårt att förhålla sig till policyförslaget när det är oklart var vi faktiskt går bet med nuvarande regelverk och vad behovet egentligen är. Punkt 6 är den springande punkten och anledningen till att resolutionsförslaget inte når ända fram (se nedan).

Sekretariatets argument:

Resolutionen, som kommer från den internationella styrelsen, handlar om att revidera vår befintliga policy om staters åtagande i relation till val från 2005. Detta har varit på konsultationsrunda hos sektionerna och det internationella sekretariatet tog i denna fram ett diskussionspapper där det finns en bra sammanfattning av vad Amnesty redan idag kan göra i relation till val - se bilaga.

Det internationella styrelsens förslår är att en reviderad policy innefattar följande element:

1. The right of citizens to vote and the right to stand in elections, including equality of opportunity in the right to stand for elections
2. Non-discrimination and gender equality
3. The impartiality and independence of electoral management bodies, and systemic failures to ensure transparent and accurate tallying of votes
4. The right to information, and access to information, in electoral processes and systems
5. Manipulations of constituency boundaries that limit the ability of marginalised communities to elect representatives of their choice, and –
6. The scope of Amnesty's human rights commentary, engagement, and positions on the platforms of election candidates, on elected candidates, and on post-electoral nominations and appointments to government offices.

Punkt 1, 3 och 5: I det internationella diskussionspapper lyfts punkterna 1, 3 och 5 som element som inryms i Rätten till deltagande (Art 25, ICCPR) där internationell människorättsstandard kan anses tillräckligt klargörande/tydlig för att Amnesty skulle kunna utarbeta ståndpunkter. Att utvidga mandatet till att omfatta dessa verkar varken problematiskt eller kontroversiellt.

Punkt 2 och 4 innefattar i dagsläget arbete vi kan göra med befintliga policys. Det kan också gälla punkt 4 (men beror på syftet, vilket är lite oklart).

Punkt 6 handlar om policyns omfattning och ger i viss mån uttryck för riskerna som ett utökat arbete med val kan medföra. I punkt 6 efterfrågas att policyn klargör hur vi kan kommentera partiprogram, kandidater före valet och också de som vunnit, jämte utnämningar efter val. Att kommentera partiprogram och kandidaters löften kan vi redan i dag om det omfattar alla. Däremot väcker eftervalskommentarer frågor. Sådana kommentarer kopplar inte nödvändigtvis till de element som föreslås tilläggas till policyn, och knappast heller under den befintliga policyn. Och riskerna rörande oberoendet och obundenheten är stora. I vår egen kontext skulle vi ha svårt att inte framstå som politiskt färgade om vi recenserade tillsättning av regeringsföreträdare (såvida förstås de inte gjort sig skyldiga till allvarliga människorättskränkningar).

Stora resurser tillsattes i samband med USA-valet och tillträdet av Trump, och det vore värdefullt med en eftervalsutvärdering för att ta tillvara lärdomar som dragits, så att dessa inte går förlorade innan en ny policy tas fram.

För att tillse att en reviderad policy är relevant vore det också önskvärt att förstå de specifika behov i framför allt afrikanska länder, men också i USA, som lett fram till formulerandet av resolutionen, inte minst på vilket sätt våra befintliga policys visat sig otillräckliga i specifika situationer. Har det gjorts försök att med utgångspunkt från befintliga policys granska och utreda valrelaterade människorättsfrågor på många håll? Har i så fall de svårigheter som uppstått haft med ovannämnda punkter att göra?

Innan vi utarbetar en ny policy vore det värdefullt, både med respekt för resurser, kapacitet och process, att ha gjort en behovsanalys. En riskanalys som tidigare utlovats under processen (med fokus på oberoende, relevans, kapacitet och resurser) är fortfarande relevant.

Övrigt: Se även bifogat dokument längst bak "*Discussion paper on elections 2 November 2016*"

2.08: Review of AI's abortion policy

IBs rekommendation:

Rekommendation: Bifall

Ev årsmötebeslut:

att svenska sektionen på ICM 2017 ska verka för en utökad policy om hur Amnesty International kan arbeta med rättigheter kopplade till abortfrågan.

Sekretariatets argument:

Vi är en de 11 sektioner som lägger fram denna resolution. Argumentationen kring behovet av en översyn av den numera 10 år gamla abortpolicyn vilar på tre ben:

1) Det senaste decenniets utveckling vad gäller internationella människorättsnormer och standarder. Den nu gällande policyn om valda delar av abort riskerar att tolkas både internt och av andra, som en korrekt återspeglning av MR-normer och standards, trots ovan nämnda utveckling.

2) Amnestys eget och utredningsarbete som bl.a visat att abortlagstiftning som inskränker sig till "minimum grounds" inte är tillräcklig för att säkerställa att kvinnor får tillgång till säker abort ens då det är lagligt.

3) Sektioner som upplever att nuvarande policy begränsat deras möjligheter att samverka med andra - eller t o m riskerar att underminera andra rättighetsförsvares och organisationers arbete i situationer då verklig förändring är möjlig att uppnå (främst Irland).

Resolutionen är formulerad så att det inte kan bli fråga om en backlash eller tillbakagång gällande Amnestys ställningstaganden eftersom huvudfrågan i resolutionen handlar om att bringa Amnestys abortpolicy i överensstämmelse med internationella folkrättsliga utvecklingen på området.

Ev förändring av resolutionen:

Nej. Viktigt att hålla fast vid idén om att resolutionen INTE ska innehålla förslag om en fix och färdig policy utan vikten av att göra en grundlig och omfattande analys av såväl utvecklingen på MR-området internationellt och även Amnestys utredningsarbete för att på bästa möjliga sätt öka skyddet för flickors och kvinnors sexuella och reproduktiva rättigheter och de underliggande mänskliga rättigheterna som detta vilar på.

Övrigt:

Resolutionen är öppen vad gäller beslutsfattandet. ICM kan besluta att uppdra IB att anta en uppdaterad policy ELLER att den diskuteras och antas på nästa general assembly (framtida ICM). Just processen och beslutsfattandet kan vara en viktig fråga för andra sektioner där abortfrågan är av mer känslig karaktär. Resolutionen föreslår dock inte att vi ska använda oss av ramverket kring policies on contentious issues, då det inte handlar om huruvida vi ska ha en policy eller ej, utan endast en uppdatering av vår befintliga, överenskomna policy. Detta skulle vi dock kunna tänka oss blir en förhandlingsfråga på ICM.

2.09: Human Rights impact of climate change**IBs rekommendation:****Rekommendation:**

Sektionen anser att följande är viktigt för att rösta för bifall:

- antingen att begreppet environmental justice tas bort eller definieras tydligt utifrån mänskliga rättigheter
- att andra punkten i resolutionen som handlar om att environmental justice blir ett kriterium för nästa periods globala kampanjer stryks.
- tidsaspekten, samt att tydliggöra exakt vad som ska beslutas av General Assembly.

Den andra delen anser vi redan ligger inom ramen för Theory of Change och det kan vara bra att påminna rörelsen om detta samtidigt som det ju redan är beslutat att det ska göras.

Sekretariatets argument:

Frågan om kopplingen mellan klimatförändringar och mänskliga rättigheter finns redan i Theory of change för Amnestys strategiska mål (2.3) där klimatförändringarna definieras som ett av hoten mot tillgång till ESK-rättigheter. När det sedan definieras vad Amnesty ska göra under

denna period står:

“Limited work to develop Amnesty’s internal understanding of the issue of climate change, strategy development and collaboration with other partners. This includes: joining public statements with partners on human rights obligations in regard to climate change; forming an internal working group to develop a long-term strategy, consulting with others human rights agencies; updating existing policy on human rights and climate change and providing advice to other NGOs that seek to use human rights arguments before courts and human rights bodies.”

Sektionerna bakom resolutionen menar att inga resurser har lagts på detta ännu och att det är hög tid för AI att utreda frågan inför nästa strategiska period. Där vet vi dock inte exakt vad som gjorts på det internationella sekretariatet. Resolutionen specar på ett tydligt sätt vad det är AI behöver utreda och inkludera i en strategi. På så sätt är resolutionen oproblematiserbar eftersom den bekräftar det som står i Theory of Change. Samtidigt är den kanske inte helt nödvändig eftersom det tydligen redan finns en grupp som arbetar på en strategi. Men det finns inte heller något fel i att påminna rörelsen om vikten av den här frågan.

Sen är ju frågan om Global Assembly ska fatta beslut om en strategi samt om detta behöver göras redan till nästa år. Frågan är dock om en strategi behövs för att göra de mer operativa frågorna som nämns i ovan text.

Det finns några lite mer problematiska delar av resolutionen.

- Resolutionen är inte begränsad till klimatförändringar utan nämner andra miljöproblem i Explanatory note utan att specera vilka de är. Det är problematiskt eftersom vi redan idag arbetar med effekterna av exempelvis utvinningsindustrins effekter på miljön och i förlängning på mänskliga rättigheter (Shell i Nigerdeltat, Bhopal, Trafigura osv). Det är oklart vad det är som saknas.
- Resolutionen nämner “environmental justice” som begrepp. Sekretariatet upplever att om Amnesty ska använda begreppet måste vi ha en definition som tydligt utgår ifrån de mänskliga rättigheterna. Vi upplever nu att begreppet används på lite olika sätt. Vi upplever inte heller att vi i dagsläget behöver prata om det. Och vi ska inte blanda ihop det med de pågående diskussioner utanför AI om huruvida planeten bör ha egna rättigheter, och diskussioner om “Ecocide”. Det blir i resolutionen ottydligt vad vi menar.
- Den mest kontroversiella delen är att environmental justice ska vara ett kriterium vid val av nästa globala kampanjer. Detta vore att föregå en övergripande strategisk diskussion om vad Amnesty under nästa period ska fokusera på inom ramen för de globala kampanjerna.

Ev förändring av resolutionen: Ta bort förslaget om att environmental justice är ett kriterium vid val av nästa globala kampanjer. Alla prioriteringar är smärtsamma eftersom en är tvungen att välja bort något och det känns för tidigt eller inte ens relevant för Amnesty att slå fast att environmental justice ska prioriteras över andra frågor.

Frågan om tidsaspekten kan diskuteras. Samt att fundera över exakt vad som ska gå till GA.

2.10: Major Sports Institutions and Human Rights

IBs rekommendation:

Rekommendation:

Avslag

AIKs synpunkter angående resolutionen:

AI Norge vill att AI ska försöka få organisationer som FIFA och IOK att införa bindande regelverk, som gör att man inte längre kan ge stora evenemang till stater som systematiskt kränker mänskliga rättigheter. De vill också att AI ska verka för att alla relevanta organisationer ska ingå ett internationellt avtal där de gemensamt åtar sig att skydda mänskliga rättigheter.

AI Norge hänvisar också till ett beslut som fattades på ICM 2013 (Decision 17), som lyder:

"The International Council

DECIDES that the International Board (Board) shall develop a policy on international sporting organizations and the prevention of human rights abuses, addressing their constitutions and accountability processes, the planning and organization of events, participation and discrimination, sponsorship and procurement and any other area likely to have a human rights impact;

DECIDES that the Board shall develop a comprehensive strategy, to include:

- Assessment of the human rights impact (positive and negative) of major sporting events;
- Lobbying and campaigning to ensure the adoption and compliance of major international sporting organizations with appropriate human rights standards;
- An assessment of whether UN or other IGO standard-setting mechanisms might assist the mainstreaming of human rights considerations into the decisions of international sporting organizations."

AIK:s kommentarer

Det finns helt klart ett befintligt stöd för det norska förslaget, då man ju redan har beslutat att utveckla en övergripande strategi som inbegriper "lobbying and campaigning to ensure the adoption and compliance of major international sporting organizations with appropriate human rights standards". Att man försöker få organisationer som FIFA att anta ett bindande regelverk är en logisk implikation av detta beslut, och att detta föregås av ett internationellt avtal är nog en ganska klok tanke.

För att se hur det befintliga regelverket ser ut kan vi ta en lite närmare titt på FIFA:s stadgar (som senast ändrades 2016). Här finns det ett antal formuleringar av intresse, i synnerhet då paragraf 3, "Human rights", där det sägs att "FIFA is committed to respecting all internationally recognised human rights and shall strive to promote the protection of these rights, eller paragraf 4, "Non-discrimination, gender equality and stance against racism", där det heter att "[d]iscrimination of any kind against a country, private person or group of people on account of race, skin colour, ethnic, national or social origin, gender, disability, language, religion, political opinion or any other opinion, wealth, birth or any other status, sexual orientation or any other reason is strictly prohibited and punishable by suspension or expulsion." Det finns också en del progressiva och vackra mål i stadgarna, som att främja damfotbollen och att göra fotbollen tillgänglig för alla.

Men det finns också inslag i stadgarna som kan utgöra skäl för pessimism. Det sägs t.ex. uttryckligen att man ska förhålla sig neutral i politiska frågor, och det är svårt att föreställa sig att mänskliga rättigheter ges så stor vikt att medlemsdemokratin sätts ur spel. I nuläget finns det 211 medlemsförbund fördelade på sex kontinentala federationer, och det är kongressen som beslutar om vem som ska få arrangera VM. Man kan också notera att det krävs ¾ majoritet för att få till stånd en stadgeändring.

Med detta sagt tycker vi emellertid att det vore ett betydelsefullt framsteg i kampen för mänskliga rättigheter om AI kunde bidra till att FIFA och liknande organisationer själva sätter stopp för att förtrycknationer ska få arrangera stora mästerskap (även om dessa nationer tillåts kvarstå som medlemmar). Det skulle inte minst kunna leda till att respekten för MR ökar, om vissa regimer vet att de måste sköta sig bättre för att få arrangera vissa mästerskap. Det blotta faktum att FIFA och andra tydligare tar ställning för MR än vad de gör nu (med undantag för fallen rasism och sexism) vore också ett stort plus.

Vad det har för effekt om man skulle sätta stopp för ett evenemang som det redan har fattats

beslut om (som fotbolls-VM i Qatar 2022) är oklart. Att Qatar får vara värd åt VM innebär ju inte bara att regimen får ökad legitimitet, utan också att media uppmärksammar de kränkningar som pågår där (och som har pågått sedan arenorna började byggas?). Man kan också dra paralleller till handel, och frågor som om det är bättre (på det hela taget) att göra affärer med länder som kränker MR än att inte göra det. Hur främjar man t.ex. bäst MR i länder som Burma och Kina?

En annan viktig fråga är hur man ska avgöra vilka länder som kan komma ifråga. Hur omfattande och allvarliga kränkningar måste det handla om?

Samtidigt vore det rimligaste att vi ser till att beslutet från ICM 2013 efterlevs (dvs en policy utvecklas osv). Ett hinder mot att göra detta, är att beslutet inte reflekterades i de strategiska målen från 2015. Vi försöker som organisation allt mer att hålla oss inom de ramar som vi beslutar om för att vi inte ska sprida våra resurser allt för tunt, och det kommer nog finnas motstånd mot att vi öppnar dörren för att lägga till nya strategiska frågor. Å andra sidan kan det vara på snudden till odemokratiskt att ett beslut från 2013 i princip blir ogiltigförklarat redan efter två år och innan det beslutet har haft någon inverkan.

Sekretariatets argument:

Sekretariatet delar mycket av AIKs synpunkter. Det finns visserligen ett beslut sedan 2013 som inte har helt genomförts vilket är allvarlig. Samtidigt har vi beslutat om prioriteringar i rörelsen och ska nya frågor in bör andra prioriteras bort eller så inkluderas de i nästkommande strategiska nivå.

2.11: Conscientious Objectors

IBs rekommendation:

Rekommendation:

Sekretariatet lutar åt bifall men anser att vi egentligen borde veta mer om behoven i relation till detta (vad hoppas tex den israeliska sektionen uppnå med en förändrad policy) för att egentligen kunna ta ställning.

Sekretariatets argument:

Resolutionen handlar om att utöka Amnestys policy vad gäller conscientious objectors. Sedan länge har Amnesty arbetat för och med människor som vägrat göra militärtjänst och hamnat i fängelse så länge det inte finns andra vapenfria alternativ. Nu vill sektionen bakom resolutionen att Amnesty ska gå längre och även agera i situationer där s.k. vapenfria alternativ finns.

Sekretariatet tycker att det är en intressant resolution och ev. extra relevant utifrån det israeliska perspektivet med militärtjänstgöring i de ockuperade områdena. Det står inte i resolutionen men vi kan tänka oss att skillnaderna i AI:s nuvarande policy och det Israel föreslår kan spela roll i den nationella kontexten. Därför vore det intressant att veta mer exakt vad den israeliska sektionen hoppas uppnå med en förändrad policy utifrån sitt eget perspektiv. Detta är självklart även relevant i alla andra länder med värnplikt, speciellt länder med svåra MR-problem som då tenderar att finnas även på värnpliktsområdet, vare sig det handlar om väpnad tjänstgöring eller det som i Sverige kallas för "vapenfri" tjänstgöring. Eritrea är ett exempel där värnplikten i sig ofta blir en MR-kränkning.

Sekretariatet ser egentligen inga generella problem med att Amnesty går längre än folkrätten/internationell lag i vissa frågor, som resolutionen föreslår, men då måste det vara en genomtänkt policy. Frågan om conscientious objection är en klassisk Amnestyfråga, och här vill en uppenbarligen att Amnesty skall gå före och driva frågan. Genom att säga att en "vapenvägrare" (conscientious objector, CO) är en samvetsfånge om hen fängslas, oavsett om det finns ett s.k. vapenfritt alternativ eller inte vill en driva att fängelsestraff alltid är oproportionerligt utifrån att en har samvets- och yttrandefrihet.

Det skulle fortfarande vara ok för en stat att utdöma någon annan typ av straff, tex böter, för totalvägran, enligt resolutionen. Detta kan tyckas märkligt eftersom det då ev skulle gå att köpa sig fri från militärtjänst och borde tittas närmare på.
Frågan verkar redan ha diskuterats utförligt 2011 och det kom ut ett tillägg till policysammanfattningen 2013.

Utifrån Amnestys ställningstagande vad gäller desertörer, (att de inte bör åtalas el fängslas) kan en dra slutsatsen att det är nära till hands att rösta för resolutionen.

Relevant för den svenska kontexten är att det är en skillnad att vägra bära vapen och att vägra arbeta i princip gratis för staten i hemtjänsten under ett år, (vilket tidigare var ett exempel på vapenfritt alternativ inom den svenska militärtjänstgöringen.) Därmed inte sagt att en bör sättas i fängelse om en vägrar.

2.12: Further research into prostitution

IBs rekommendation:

Rekommendation: Avslag

Sekretariatets argument:

Under de år som konsultationsprocessen pågick kring den nu antagna policyn om att skydda och stärka sexarbetares mänskliga rättigheter, lyfte svenska sektionen vid flertalet tillfällen behovet av eget utredningsarbete. I likhet med AI Frankrike ansåg vi att det hade varit lämpligt att även utreda situationen i länder där köp, sälj och organisering av sexuella tjänster är legaliserat. Det hade även varit lämpligt att utreda situationen i Nya Zeeland, som är det enda landet som gått från (delvis) kriminalisering till avkriminalisering, dvs den modell Amnesty förespråkar. Svenska sektionen var också kritisk till att det begränsade utredningsarbete som genomfördes inte var färdigt i tid för ICM 2015, då beslut kring ramverket för policyn skulle fattas. Endast kortare sammandrag av skiftande karaktär och kvalitet fanns att tillgå för de fyra länderna.

Den aktuella resolutionen anger att AI ska ändra sin redan antagna policy under den tid som ytterligare utredningsarbete görs och en komparativ studie tas fram om konsekvenserna av de olika typer av lagstiftningsmodeller som existerar (särskilt reglerad prostitution, vanligen kallad legalisering).

Det vore dock mycket olyckligt om resolutionen går igenom då ett sådant beslut menligt kan inverka på Amnesty Internationals trovärdighet, både vad det gäller det specifika beslutet vi landade i 2015 samt hur väl underbyggda våra ställningstaganden och policys är även i andra frågor. Resolutionen medför alltså uppenbara och väl förutsägbara risker som svenska sektionen menar vare sig skulle gynna de människor som säljer sex och vars rättigheter policyn syftar till att stärka, eller Amnestys framtida möjligheter att bedriva ett trovärdigt arbete i frågan. Inte heller skulle det vara förenligt med ansvarstagande för organisationens bästa.

Ev förändring av resolutionen:

Skulle isf vara om resolutionen begränsas till att endast efterfråga ytterligare utredningsarbete - utan att det kopplas till ett nytt framtida beslut i policyfrågan eller att nuvarande policy sätts ur spel under tiden. Det blir dock alltför operativt att uppdra åt IB att säkerställa ytterligare utredningsarbete i en specifik fråga.

Övrigt:

En fundering helt utanför resolutionen men som möjligen kan komma upp är behovet av att inom ett par år utvärdera om/hur policyn har använts och vad det lett till i specifika fall och länder.

2.13: Protection for whistle blowers

IBs rekommendation:**Rekommendation:**

Avslag på grund av att resolutionen är alldeles för otydlig.

Sekretariatets argument:

Som Prepcom påpekar är det otydligt vad AI France vill med denna resolution eftersom det är otydligt om de är ute efter en definition av vad en whistleblower är, en policy eller riktlinjer när vi ska agera eller inte. Sektionen verkar vilja öppna upp för alla whistleblowers, inte enbart de som avslöjar grova kränkningar av MR. Sekretariatet har svårt att se varför Amnesty skulle engagera sig i alla fall av whistleblowing. Det kan ju handla om helt andra frågor än mänskliga rättigheter. Kanske är det därför viktigt att vi behöver en tydlig definition så att alla sektioner har samsyn kring i vilka fall AI kan engagera sig. Men som sagt, svårt när syftet med resolutionen är så pass otydlig.

2.14: The use of boycott as a campaign strategy**IBs rekommendation:****Rekommendation:**

Avslag pga av att resolutionen är operativ. Men vi ser inga större problem med att den går igenom.

AIKs synpunkter angående resolutionen:

AI Italien vill att bojkott av vissa företag (som Shell eller Dow) ska användas som "kampanjstrategi" om det finns skäl att tro att en sådan strategi skulle vara effektiv. Förslaget gäller alltså endast företag som kränker mänskliga rättigheter, inte stater.

AI Italien påpekar också att det redan finns en policy som ger utrymme för detta, och hänvisar till ett beslut som fattades på ICM 2001 (Decision 11). Beslutet är komplext och flera sidor långt (och handlar även om lobbyarbetet mot WTO och andra internationella organisationer, samarbetet med andra NGO:s, synen på staters biståndspolitik och mycket annat), så här följer en sammanfattning av de mest relevanta punkterna.

Under rubriken "Cooperation with Other NGOs in the Field of Economic Relations" framhålls det inledningsvis att "cooperation [with other NGOs] should be intensified, particularly concerning ESC rights" och att IEC bör se till att "AI's work on the economic sector is fully integrated into AI's wider human rights work including thematic and country strategies". Därefter kommer det relevanta policybeslutet, som lyder som följer:

"In selected cases AI may initiate/support boycotts of companies in a broad coalition of NGOs or disinvestment and asks the IEC to study the issue of disinvestment of companies in given countries and to present the results of this study to the ICM in 2003. This should be done only under the following conditions:

- The aim of the boycott should be to bring about a change in corporate behaviour of a company involved in HR abuses covered by the oppositional mandate of AI;
- AI would not launch a boycott on its own, but could take the initiative for a boycott supported by a broad coalition of NGOs, or support a boycott launched by NGOs/consumers;
- AI would only initiate/support a boycott if Amnesty own research concludes that a company is involved in HR abuses;
- Initiating/supporting a boycott after sustained effort on the part of AI. That means that

every reasonable effort has been made vis-à-vis the specific company but has not led to a change in the company's behaviour;

- Initiating/supporting/ending a boycott is only possible on the authority of the Secretary General.

AIK:s kommentarer

Att man använder denna metod i högre utsträckning idag är en strålande idé i synnerhet eftersom det är tänkt att metoden ska användas med försiktighet: beslutet om bojkott ska t.ex. bygga på grundlig research, man ska ha försökt med andra metoder först och man ska samarbeta med andra organisationer (vilket inte minst ökar sannolikheten att bojkotten får avsedd effekt på företagets agerande). Vi kan inte finna några invändningar mot att använda bojkott-vapnet med en sådan försiktighet.

Samtidigt fattar rådsrådet (inte längre) beslut som rör specifika kampanjstrategier – det är trots allt en ganska operativ fråga vilken metod som är bäst lämpad i vilken situation.

Sekretariatets argument:

Sekretariatet anser, liksom AIK, att frågan är operativ. Förslag till beslut handlar om att IB ska "consider" att använda bojkott i enlighet med rådande policy under andra halvan av planeringsperioden.

2.15: Banks and the arms trade

IBs rekommendation:

Rekommendation:

Avslag, fast att titta på frågan framöver

Sekretariatets argument:

Det här är en viktig fråga som AI Luxemburg uppenbarligen redan aktivt arbetar med. De föreslår i princip att detta lyfts som global prio och som Prepcom påpekar finns det inte utrymme för det i den befintliga strategin. Vi måste vara försiktiga att fatta beslut om frågor som kan komma att påverka våra strategiska mål. Då bör vi samtidigt utifrån helheten även fatta beslut om om- eller bortprioriteringar och motivera det väl. Inför nästa planeringsperiod bör vi ta ett helhetsgrepp och utifrån det vid behov ta fram policys. Här vore det bättre att ta ett bredare grepp om investerarnas ansvar inför nästa planeringsperiod.

Fler av våra sektioner arbetar redan med investerare (Fair Finance Guide är bara ett exempel) och som sagt är investerarfrågan är mycket bredare än bara arms trade, även om försäljning av vapen är ett väldigt tydligt exempel. Men det finns mängder med andra exempel där banker finansierar projekt som leder till landgrabbing, tvångsförflyttningar av urfolk osv.

2.16: Protecting the rights of people with disabilities

IBs rekommendation:

Rekommendation:

Sekretariatet anser:

1. att rörelsen behöver klarhet i vad som hänt med resolutionen från 2009, vem som "äger" processen nu och hur tidsplanen ser ut
2. att rörelsen behöver en policy men att resolutionen inte bör begränsa till vissa rättigheter utan en policy bör vara öppen och täcka in fler rättighetsområden (t ex genom att följa

CRPDs logik), men att en *strategi* sedan kan göra klart vilka av dessa områden AI bör prioritera.

3. att rörelsen inför nästa planeringsperiod tittar på detta område inom ramen för Amnestys diskrimineringsarbete och om det prioriteras tillsätter resurser och expertis på området.

Sekretariatets argument:

Resolutionen (från AI Luxemburg) syftar till att den internationella styrelsen "fortsätter sina strävanden" (continue its efforts) att utveckla en enhetlig policy för att skydda personer med funktionsnedsättning, genom att i första hand fokusera på vissa begränsade rättigheter ur konventionen för personer med funktionsnedsättning, CRPD. Dessa rättigheter ska enligt förslaget vara rätten att inte utsättas för grym, omänsklig eller förnedrande behandling (art 15), rätten att inte utsättas för utnyttjande eller våld (art 16), samt rätten till skydd för den kroppsliga integriteten (art 17).

Resolutionen föreslår vidare att AI ska utveckla ett research- och kampanjprojekt som fokuserar på rätten att inte utsättas för grym, omänsklig och förnedrande behandling i ett visst strategiskt utvalt land, samt att AI i detta ska samarbeta med relevanta grupper som arbetar för funktionsrättigheter.

År 2009 togs beslutet på ICM att Amnesty skulle ta fram en policy om AI:s arbete med rättigheter för personer med funktionsnedsättning. AI Luxemburg uttrycker i sin resolution att de "wish to clearly recognise the efforts to develop such a policy", men det har gått åtta år och ännu finns inte någon sådan policy. Sekretariatet har inte lyckats få någon information om var den processen nu befinner sig, trots att vi har varit i kontakt med tre personer inom diskrimineringsteamet på AIS och en person på Law & Policy. Ingen av dem känner till att det skulle pågå ett arbete med att ta fram en policy om funktionsrättigheter.

Resolutionen är något tvetydig. Å *ena sidan* understryker den vikten av att arbeta för funktionsrättigheter och stödjer beslutet från 2009 om att utveckla en policy, medan å *andra sidan* den föreslår att AI ska begränsa sitt arbete inom området -- med hänvisning till resursbegränsningar -- genom att fokusera i första hand enbart på vissa specifika rättigheter. Sekretariatet tror att detta kan tolkas som att AI Luxemburg är otålig över att så lite har hänt, och att det smalare fokuset skulle kunna leda till att policyn faktiskt skulle kunna bli färdigställd och att arbetet skulle kunna komma igång.

Från våra kontakter med kollegorna på AIS förstår vi att det finns ganska små möjligheter att jobba riktat och strategiskt med funktionsfrågor i nuläget -- helt enkelt för att ingen har frågan på sitt bord och ingen har expertis inom området. Samtidigt är det inte så att AI inte gör någonting. Rättigheter för personer med funktionsnedsättning har kommit in i arbetet för sexuella och reproduktiva rättigheter och dödsstraffet, och vissa rapporter har även släppts specifikt inom området (personer med albinism i Malawi, internflyktingkvinnor med funktionsnedsättning i Nigeria, våldtäkt av kvinnor med funktionsnedsättning i Somalia, osv). Så arbetet finns, men vi har ingen sammanhållen strategi och, som sagt, ingen expertis inom frågan trots att detta är ett rättighetsområde som exploderat internationellt på senare år.

Det tycks oss självklart att AI behöver bli bättre på frågor som rör rättigheter för personer med funktionsnedsättning. Det är en viktig rättighetsfråga, och det rör en stor, heterogen grupp som finns i alla samhällen i alla delar av världen, och som överallt utsätts för mycket allvarliga och systematiska kränkningar av sina medborgerliga, politiska, ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter. Detta är dock inte samma sak som att en policy behövs. Som en av kollegorna från Law & Policy påpekade i svaret på vår fråga: AI grundar sitt arbete på folkrätten, och en policy behövs bara när folkrätten är otydlig eller inte tillräckligt utvecklad inom ett område, eller när vi som organisation tydligare behöver definiera hur vi ska arbeta med en fråga. En policy kan också öka förväntningarna på att en fråga ska i högre grad prioriteras, och detta måste matchas med resurser för att det inte bara ska leda till ökad frustration och krav från rörelsen som AIS inte kan möta.

Samtidigt har ett beslut en gång tagits om att en policy ska utvecklas, och oss veterligen har detta beslut inte rivits upp. Denna process bör avslutas. Frågan är då om policyn ska begränsas i enlighet med förslaget från AI Luxemburg till att enbart rikta in sig på tre specifika rättighetsområden. Vår spontana känsla är att det vore synd att begränsa AIs potentiella arbete och analys inom området redan från början. Det är bättre, enligt vår mening, om en policy är öppen och täcker in flera rättighetsområden (t ex genom att följa CRPDs logik), men att en *strategi* sedan kan göra klart vilka av dessa områden AI bör prioritera. Då är det sannolikt att grym, omänsklig och förnedrande behandling av personer med funktionsnedsättning kan komma att prioriteras, i vart fall till en början. Men, som sagt, en policy bör vara mer heltäckande och öppen.

Samtidigt anser sekretariatet återigen att vi måste vara försiktiga att fatta beslut om frågor som kan komma att påverka våra strategiska mål.

Inom ramen för det strategiska mål 2 om diskriminering har följande prioriteringar gjorts på global nivå:

- gender
- sexual orientation and gender identity
- members of indigenous people or ethnic, religious or linguistic minorities.

Det ska dock noteras att detta inte är en uteslutande lista eftersom prioriteringar även görs på regional nivå. Det finns även en lista över kriterier för hur dessa prioriteringar ska göras.

Sekretariatet tycker samtidigt att frågan är viktig och att denna fråga bör belysas inför nästa planeringsperiod och att resurser och expertis bör tillsättas om detta kommer att prioriteras.

2.17: Research into the human rights of intersex people

Förändring av resolutionen:

Resolutionen har dragits tillbaka av AI Puerto Rico

3.01: Aligning budgeting globally

IBs rekommendation:

Rekommendation:

Bifall

Sekretariatets argument:

Detta förslag kan ses som motsatsen till 1.08 eftersom detta handlar om att budgeten i alla entiteter bör beslutas av styrelserna och inte årsmötena. Detta är också vad Core standards förespråkar. Det är också både rimligt och vettigt att alla entiteter har en fastslagen budget när året börjar. Det som talar emot är väl möjligtvis legala hinder och/eller föreningstradition i vissa länder som gör att budgeten beslutas av ett årsmöte. Det kan dock diskuteras om förslaget har så stor inverkan på IS budgetprocess. Om budgeterna fastställs och rapporteras senast 15 dec så ger det inte IS tid att, baserat på detta, ta fram sin budget. Möjligtvis kan de hinna göra korrigeringar i ett redan framtaget förslag baserat på de underlag de får in vid denna tidpunkt.

3.02: The role of sections

IBs rekommendation:

Rekommendation:

En rekommendation från sekretariatet är att en bistår i att bekräfta att makten utgår ifrån

sektionerna och att det är sektionerna som är ryggraden i vår globala rörelse och att IB/AIS är utsedda för att verkställa arbetet på bästa sätt. I linje med att all makt utgår från folket.

En annan rekommendation är att det, samtidigt som ovanstående, är viktigt att vi har ett starkt sekretariat som kan säkerställa kvalitet (i ex utredningsarbete, vilket är livsavgörande för vårt arbete) samt effektivitet i arbetet (genom ex gemensamma system/stöd till oss alla).

En annan rekommendation är att bifalla förslaget om att förtydliga roller mellan S/S och regionala kontor/AIS på ett sätt som förtydligar förväntningar för/på alla involverade.

Bifalla S/S behov av långsiktighet i sin finansiering för att kunna planera sin verksamhet samt att vi alla bör utnyttja våra resurser på mest effektiva sätt.

Bifalla de formuleringar som idag står under 'CALLS ON'

Det bör ifrågasättas varför det i denna resolution ska ingå att en ska tänka på den absoluta nödvändigheten av att investera i HRE på så många ställen som möjligt. Detta bör vara en fråga som avgörs i samband med prioriteringen av verksamheten inför nästa strategiska period och bör då vägas mot andra områden.

AIK anser således att rådmötet 2017 i princip bör ställa sig bakom den resolution som blir resultatet av sammanslagningen av 3.02, 3.03 och 3.04

AIKs synpunkter angående resolutionen:

PrepCom påpekar att resolutionerna 3.02, 3.03 och 3.04 behandlar liknande ämnen och därför bör arbetas samman till en gemensam resolution. Detta verkar rimligt, eftersom det gemensamma syftet är att fastställa hur sektioner i olika delar av världen ska organiseras och finansieras för att de på effektivaste sätt ska uppfylla Amnestys mål att förhindra brott mot mänskliga rättigheter. Innehållet i resolutionerna 3.03 och 3.04 torde i praktiken kunna anses ligga inom ramen för 3.02.

Huvuddraget i resolution 3.02 är den oklarhet som uppstått i ansvarsfördelningen mellan det nya regionala kontoren och sektionerna i och med förändringarna som skett på internationella sekretariatet de senaste åren. Resolutionsförfattarna vill betona hur centrala sektionerna är för rörelsen och att relationen mellan sektioner och internationella sekretariatet behöver bli mindre hierarkisk.

Resolution 3.03 föreslår ett parallellt stödsystem för sektioner eller strukturer som är i tillbakagång och där stödet från internationella sekretariatet, av olika skäl, inte räcker till. Andra sektioner ska då ha möjlighet att erbjuda ett partnerskap där den ena sektionen kan stötta den andra mer direkt.

Slutligen vill resolution 3.04 föreslå en utredning av hur effektivt vi använder våra resurser för att stärka Amnesty i globala syd och öst. Inte minst vill de få svar på frågan om nuvarande strategi kommer leda till självgående sektioner och strukturer.

Ett grundläggande dokument är "Organizing Amnesty International Nationally for Greater Human Rights Impact" (POL 50/021/2014). Endast nio svar har kommit med kommentarer på detta diskussionsdokument. Svenska sektionen verkar inte ha bidragit med ett svar. Däremot har vi deltagit i CADF och ICM 2015, där dokumentet behandlades, vilket resulterade i beslut 8/2015. Det finns också ett diskussionsforum, där sektioner och andra kan bidra med synpunkter. Adressen är: <http://organisingamnestynationally.ning.com>. På adressen <https://intranet.amnesty.org/wiki/display/MSP/Organising+AI+Nationally+EN> finns de relevanta dokument som vi har kunnat identifiera under "Resources". Egentligen rör det sig om en gammal diskussion som ibland har flammats upp.

Tonfallet i POL 50/021/2014 är pessimistiskt. Man betonar betydelsen av sektioner på de platser

där kränkningar av mänskliga rättigheter sker och konstaterar samtidigt att majoriteten av sektionerna inom Amnesty International är beroende av den internationella budgeten. Flera sektioner i norr har stagnerat och uppnår inte det högt ställda tillväxtmålet (Strategic Goal 5). Sektionerna i syd är långt ifrån ekonomiskt självständiga. Frågan hur de nationella sektionerna ska organisera sig är temat för dokumentet och för resolution 3.02.

Det kan förefalla som om inget hänt sedan 2015 när man läser de tre resolutionerna och förslaget till workshop. Det pågår dock ett "Global Transition Programme", (hänvisa till ovan??) som ska förbättra Amnestys betydelse i länder där behovet är störst. För att uppnå detta syfte föreslår resolutionerna följande:

- En översyn ska göras av hur den internationella budgeten används; speciellt hur det ekonomiska stödet till mindre sektioner sker. Vad är effekten av att stödja sektioner i prioriterade länder? Hur ska sektioner i oprioriterade länder behandlas? Rapporten påpekar det vanskliga i att formulera framgångskriterier.
- Hur ska den kompetens som finns utnyttjas och hur ska den ökas (i sektioner som är beroende av den internationella budgeten).
- Hur kan framgångsrika sektioner stödja mindre erfarna på ett mer direkt sätt? Svenska sektionen har länge stött sektionen i Sierra Leone. Har det varit effektivt när det gäller att bekämpa kränkningar av mänskliga rättigheter i landet? I Svenska sektionen har vi lagt ner samarbetet för att resultaten varit tveksamma, så vi är tveksamt om detta varit effektivt. Samtidigt som intentionen kan vara god så riskerar det även att skapa problematiska beroendeställningar inom organisationen.
- Rollfördelning mellan de regionala kontoren och sektioner/strukturer måste klargöras. Detta borde vara en självklarhet.

AIK:s kommentarer

När man ser utkastet till den workshop som föreslås av den nederländska sektionen förefaller det som om Amnesty står långt från målet att skapa självständiga sektioner i de länder i syd där behovet är störst. Mot bakgrund av reformen för "Governance", som ska diskuteras och beslutas vid sommaren ICM kan man befara att diskussionerna vid den föreslagna workshopen inte får den uppmärksamhet som vore önskvärt. En förutsättning för framgång är att deltagarna lyckas formulera konkreta åtgärder som kan genomföras för att organisationen i god tid till nästa internationella möte ska ha ett färdigt förslag som kan diskuteras och beslutas där. AIK anser således att rådmötet 2017 i princip bör ställa sig bakom den resolution som blir resultatet av sammanslagningen av 3.02, 3.03 och 3.04, men riktlinjerna för vad som ska kan förhoppningsvis vara resultatet av diskussionerna i workshopen.

Sekretariatets argument:

Det är inte förvånande att den här typen av frågor kommer upp under en tid då det sker stora förändringar i vår globala rörelse. Vi ska komma ihåg att vi är en del av denna rörelse och att vi vill fokusera på konstruktiva diskussioner, inte skapa ett internt 'vi och dem'. I tider av förändring kan det vara svårt att förutse alla frågor (även om en kan tycka att en del av detta kunde förutses) och då är det viktigt *att* de kommer upp och *att* de hanteras.

Resolutionen är tydlig i att en vill utgå ifrån sektioner (sections make AI's efforts real, sections have legitimacy, sections are the backbone of the movement). En föreslår därför tre saker:

- 1) Sektioner ska vara hållbara och redo när kriser uppstår.
- 2) Involvering av sektioner vid kris är mer kostnadseffektivt och produktivt än externa konsulter
- 3) Kontinuerlig och hållbar finansiering möjliggör för sektioner att arbeta långsiktigt.

Balansen mellan medlemmarna/sektionerna och IB/AIS är förmodligen en evig diskussion men som nu aktualiseras igen, sannolikt pga av de förändringar som sker när en upplever att

balansen förflyttas. Det finns förstås maktperspektiv här men framförallt frågor kring samarbete och effektivitet. I den förändring som nu sker genom att vi etablerar regionala kontor så är det viktigt och högst rimligt att rollerna förtydligas.

Vad gäller finansiell effektivitet och hållbarhet så är det högst rimligt med ökad transparens samt de två punkterna ovan. När vi pratar om krishantering så beror det förstås vilken typ av kris en ska hantera. Det finns tillfällen då en konsult kan vara motiverad. Men självklart ska S/S i alla lägen vara informerad/involverad.

Vad gäller den tredje punkten är det dock mer komplicerat. Att säga att vi ska ha hållbara sektioner är förstås bra men frågan är ju vad en menar med det. Antalet sektioner och vilken budget vi allokerar till dem har förstås betydelse men ska också vägas mot annat som stärker vår förmåga att påverka MR. Om vi ökar budgeten på ett ställe så minskar den någon annanstans. Och vi vill kanske t.ex inte se att den minskar ex på utredningsarbete i denna tid av faktaförnekelse. Det finns förstås också ett kort och ett långt prioriteringsperspektiv. Däremot så ligger det i allas vårt intresse att vara så effektiva som möjligt. Däri ligger möjligheten att AIS och S/S arbetar bättre tillsammans för att tillvarata vår samlade kompetens.

Det enda som den svenska sektionen möjligen kan ha frågetecken kring är formuleringen '*Considering the absolute necessity to invest in human rights education in as many places as possible*'. HRE är en väldigt viktig komponent i vårt arbete (om en inte vet om sina rättigheter kan en heller inte kräva dem eller hålla andra ansvariga). Men att lista just den biten av vårt arbete är svårt eftersom det finns andra bitar som är lika viktiga, ex vårt utredningsarbete. Det är därför lite svårt att säga att det är en absolut nödvändighet att investera i just HRE på så många ställen som möjligt.

Ev förändring av resolutionen:

Prepcom har föreslagit en sammanslagning med 3.3 och 3.4.

3.03: Ensuring Amnesty presence worldwide

IBs rekommendation:

Rekommendation:

Positivt att hitta sätt att stärka den internationella solidaritet

Positivt att dra på den kompetens som finns hos S/S

Rekommenderar att S/S har hög delaktighet i att identifiera vilken form av stöd som ska prioriteras

Rekommenderar att AIS får i uppdrag att se över hur en kan dels utveckla den kompetens som krävs för att ge stöd till de S/S som har likartade utmaningar, dels se över vilka utmaningar som är mer unika samt slutligen att se över hur en mer systematiskt kan utnyttja S/S kompetens i detta arbete.

AIKs synpunkter angående resolutionen:

Se resolution 3.01.

Sekretariatets argument: AI Tysklands förslag visar på en oro över avtagande/minskande tillväxt vilket föranleder att S/S stänger eller slås ihop med andra sektioner samt att AIS/RO inte har resurser att ge dem tillräckligt stöd. AI Tyskland föreslår därför att andra S/S då ska kunna gå in och ge stöd genom att det etableras en pool av intresserade S/S. Detta är ett sätt att bygga vidare på för att stärka den internationella solidariteten inom rörelsen.

I det vi har sett i diskussioner och dokument är alla rörande överens om att vi ska vara en stark rörelse i alla regioner, inte minst i de länder som har grova MR-kränkningar. Det finns dock en principfråga här kring hur vi ska åstadkomma det, ska AIS/RO åstadkomma detta och/eller ska S/S spela en roll däri, och i så fall vilken?

Om en utgår ifrån att vi har begränsade resurser så är det förstås rimligt att vi ska använda dem så effektivt som möjligt. Det kan t.ex innebära att de utmaningar som S/S står inför som är likartade för många, bäst avhjälps av en enhet som då kan utveckla kompetens kring det och som sedan kan delas med många. Det är rimligt att AIS/RO är en sådan enhet snarare än att många stödjande S/S på egen hand ska utveckla en sådan expertis. En skulle då kunna utarbeta olika kriterier och verksamheter som en blir riktigt bra på och där en också kan försäkra sig om en viss kvalitet i arbetet.

Å andra sidan så finns det förstås frågor som inte är allmängiltiga för alla S/S som behöver stöd utan kan vara unika i sitt slag. Där är det inte rimligt att tro att AIS/RO kan upprätthålla kompetens på alla områden. Där kan det däremot finnas andra S/S som har erfarenhet kring just den specifika utmaningen och som kan ge stöd. Här kan en ju också fundera på regionernas roll. Det kan ju vara enklare att få stöd av någon som liknar en mer i fråga om storlek, resurser och även MR-läget. Ytterligare en poäng här är att det inte 'bara' handlar om tillväxt, fundraising och organisationsstöd utan kanske allra mest om att ha ett gediget MR-arbete att bygga på för att lyckas även med tillväxten. Det är därför viktigt att diskutera detta när vi pratar om tillväxt.

Det är också så att om en ser till rörelsen i stort så finns det sannolikt mest erfarenhet kring att hantera utmaningar inom S/S på just S/S-nivå. Det är därför rimligt att tycka att den kompetensen ska tas tillvara.

En utmaning i ett bilateralt samarbete är att det finns stora risker för ett beroendeförhållande och att det huvudsakligen blir S/S i nord/väst som har resurser att stödja S/S. Det finns då risker för att det blir de resursstarka som får avgöra huruvida de ska ge stöd eller inte och därmed risk för ett beroendeförhållande (och som en del sannolikt skulle säga återspeglar den koloniala tiden).

Ett sätt att lösa detta på är att det fortsatt är AIS/RO som har den övergripande kompetensen men att en i stor utsträckning använder sig av kompetens från S/S. Alla resurser för detta arbete samordnas via AIS/RO för att på så sätt ha bäst överblick och kunna prioritera. En bryter då beroendeförhållandet mellan bilaterala förhållanden samtidigt som en använder sig av S/S kompetens.

För att säkerställa att en också stärker den internationella solidariteten så kan en tänka sig att S/S är de som faktiskt äger rätten att identifiera och prioritera vilka frågor som en behöver stöd med. Precis som när vi resonerar om vikten av rättighetsbärare ska vara delaktiga när vi arbetar med MR-frågor borde det vara när vi som rörelse arbetar med att stärka S/S.

Eftersom det från stödjande S/S sannolikt också finns preferenser kring vilka S/S som just de vill stödja, så bör en ta hänsyn även till detta.

I explanatory notes nämns det att en i texten fokuserar på arbete för mänskliga rättigheter men det är lite oklart om det är enbart begränsat till det.

En kan stärka redan befintliga tematiska fora, tänka sig att regionala fora/globala fora för specifika frågor etableras och där S/S utbyter erfarenheter kring ex MR-arbete och på så sätt stärker varandra. Det behöver inte samma nivå på organisering/strukturering som ett mer omfattande organisationsstöd till S/S.

En kan följaktligen tänka sig en kombination. Det svåra är väl att en del bilaterala samarbeten fungerar bra medan andra fungerar mindre bra och att det å ena sidan riskerar att bli osystematisk uppbyggnad av kompetens och vissa beroendeförhållanden och å andra sidan stärker banden mellan S/S samt den internationella solidariteten.

Ev förändring av resolutionen:

Föreslås slås ihop med 3.2 och 3.4 men vi vet inte vad det innebär. Denna principfråga kvarstår dock.

3.04: Funding Our Global Presence

IBs rekommendation:

Rekommendation:

Att ställa sig bakom AI USAs förslag om ökad transparens kring hur bidragen från sektionerna används, samt att det inkl användningen för AIS (London + regionkontoren).

Vara uppmärksam på hur finansierade sektioner ser på kopplingen till just tillväxt.

AIKs synpunkter angående resolutionen:

Se resolution 3.01.

Sekretariatets argument:

AI USA föreslår i sin resolution ökad transparens samt en rapportering kring huruvida RAM-anlagen till S/S faktiskt bidrar till medlems- och finansiell tillväxt. Här ser sekretariatet gärna att en skulle ta med human rights impact.

En öka transparens är ett bra förslag som ger oss större kunskap om hur våra pengar används (vilket är bra för vår externa redovisning) samt då också möjliggör ett bättre ansvarsutkrävande av IB/AIS.

Frågan om finansiering av S/S samt kopplingen till tillväxt i medlemmar och pengar är mer komplicerad.

Förutsättningar för medlemstillväxt torde finnas överallt om en har en bredare definition av 'medlemmar' och huruvida de ska betala eller ej.

Finansiell tillväxt är dock mer utmanande eftersom förutsättningarna är så enormt olika i olika länder. Sannolikheten att vi ska få in några betydande summor i vissa sektioner är nästintill obefintliga under en lång tid framöver. Det betyder inte att de inte ska försöka, men det betyder också att vi bör ha realistiska förväntningar och ha olika förväntningar på olika länder.

Kopplingen som AI USA gör mellan RAM-stöd och finansiell tillväxt är därför problematisk (även om det inte är helt tydligt hur de tänker här). I vissa länder kommer vi sannolikt inte att kunna visa på att stödet ger finansiell tillväxt. OM det är ett kriterium så kommer sannolikt dessa länder att konstant inte uppfylla dessa kriterier, vilket är demotiverande. En kan också ifrågasätta om vi verkligen ska investera våra pengar i fundraising i vissa länder. Kanske snarare i att skapa en större skara med 'medlemmar'. Och då är kanske snarare fokus på att investera i MR-arbete för att stärka organisationen på sikt.

Det råder viss osäkerhet (här i Sverige) om huruvida det finns tydliga planer kring vilka länder en satsar på vg fundraising men vi forskar vidare på det. Här kan det möjligen finnas en fråga kring transparens och tydlighet i kriterier.

Ev förändring av resolutionen:

Prepcom har föreslagit att den ska slås samman med 3.2 och 3.3

Den svenska delegationen träffas varje dag klockan 8.00

Kontaktuppgifter till alla i den svenska delegationen

E-post:

Mobilnummer

Discussion paper on elections 2 November 2016

Urdrag sid 21ff

D. What should our work on elections look like?

In the following, only a summary overview of potential issues will be given, as a base for further discussions, structured in the following way: Section D.1 sets out in an exemplary way the kind of issues that could be worked on immediately, or after a short discussion within the International Secretariat (and other stakeholders as appropriate); section D.2 sets out a range of issues, work on which would exceed Amnesty's present mandate, and hence the IS could not by itself initiate of body of work without obtaining consent from the movement first.

1. Work which Amnesty already can do on elections and democracy

This sub-section is divided, for indicatory purposes, into areas of work that are regulated by a) the 2005 policy notes on elections; b) other polices already in place outside of the 2005 policy, but that are for the most part undisputed and part of our day-to-day work; and c) policies on areas that in principle fall under our existing mandate, but where all implications of applying intersecting policies in election-related contexts have not yet been fully explored.

a) Work we already do under the *existing Elections/Democracy policy*

- Freedom of expression; freedom of peaceful assembly; freedom of association (including restrictions on activities of political parties, such as their prohibition, or state-prescribed dissolution; equal treatment between pro- and anti-government expressions; no prior approval of political parties' assemblies);¹
- Right to life, prohibition of ill-treatment;
- Prohibition of arbitrary detention;
- Fair trial / criminal procedure;
- Protection against election-related violence;
- Excessive use of force by police or other law enforcement officials, including in the dispersal of meetings, demonstrations, rallies or other gatherings;
- Human rights analysis of party manifestos (e.g., pre-election questionnaires),² including making uniform calls on all parties and candidates across the political spectrum within an election to make specific human rights pledges; and
- Calls to make human rights components part of election monitoring agendas.

b) Work we already do under *other policy positions with relevance to elections work*

- Equality and non-discrimination; including de jure restrictions on citizenship and voting based on prohibited grounds of discrimination;
- Gender equality; including temporary special measures to overcome existing inequalities, such as recruiting,

¹ See UN Special Rapporteur on Freedom of Peaceful Assembly, UN Doc. A/68/299: "*genuine elections cannot be achieved if the right to freedom of public association is curtailed ... given the importance of [FoPA] for elections, thresholds for restrictions should be higher than usual.*"

² See Tunisia; Egypt (2012). See also letters to political parties raising human rights issues and calling for political parties to develop solutions to these problems, for example in Mexico (2005); Angola (2012); and Iraq (2010).

financially assisting and training women candidates, amending electoral procedures, developing campaigns directed at equal participation, setting numerical goals and quotas³, and targeting women for appointment to public positions such as the judiciary or other professional groups;

- Forced displacement;
- The deprivation of citizenship where this makes people stateless, or where rules are exercised to prevent women from passing citizenship to their children, in the context of excluding them from political participation;
- Documenting human rights-related root causes to conflict and contestation in run-up to elections
- Right to participate in decision-making affecting one's rights (through means other than voting, such as consultation and offering opportunities to affected persons to provide input);
- Denial of access to identification documents,⁴ as these are essential to realization of a range of human rights that Amnesty works on.

c) Work which *could* be considered under existing policies but where further discussions are advised

These areas would require cross-programme discussions including Regional Offices, to make potentially difficult choices and in order to avoid unintended consequences. Discussions would likely centre on *how* this work can be carried out, not *if*. Such areas include, e.g.:

- Abuse of state resources for partisan purposes of incumbent (where we can demonstrate that this leads to human rights impacts, e.g. in line with our policies on freedom of expression, and corruption and human rights);
- Restrictions on citizenship or voting rights which have a de facto discriminatory impact on particular groups of people;
- Racial and ethnic equality including special temporary measures where necessary.

2. Areas which could require a prior decision by the movement

As stated at the outset, the issue of calling for elections and democracy goes to the heart of Amnesty's independence, impartiality and effectiveness, and has been discussed as such by the International Council, among other high-ranking bodies in the movement. It involves fundamental considerations. Among other things, the present policy has the advantage of constituting a "bright line", which is relatively easy to apply in most circumstances, even if the resulting "non-position" is sometimes seen as falling behind our own and especially others' expectations. But if the movement were to expand the policy, one challenge would be to avoid the "slippery slope" of not being able to clearly distinguish between those aspects of elections the organization comments and works on, and those it does not.

A **possible extension** of existing policy to – at least – the following issues could therefore only follow after consultation within the whole movement as to the advantages and disadvantages of extending our work.

a) Areas in which international human rights standards are arguably sufficiently clear to allow Amnesty International to take a position

The following **elements** of the right to public participation (Article 25 ICCPR) have a sufficient basis in international law and are reasonably clear to – in principle - assess through research:

- The right to vote (active electoral right) and the right to stand in elections (passive electoral right) (e.g., disenfranchisement through voter registration exclusions);
- Racially or ethnically motivated "gerrymandering" that amounts to discrimination against particular groups

³ CEDAW, Article 4; CEDAW Committee General Recommendations 23 and 25; CERD, Article 2(2); CERD Committee General Recommendation 32.

⁴ These should reflect the gender identity of the individual in question, for example, transgender people may face barriers to vote due to the lack of identity documents reflecting their gender.

(this would not apply to the drawing of electoral boundaries in a manner designed to ensure representation of minorities);

- Equality of opportunity (access to funding, public media), including avoiding provision of state resources to give an advantage to a particular party/group⁵ and substantive equality (particularly in areas of gender; disability; and ethnicity);
- No exclusion of candidates without objective justification and effective redress against such a decision,⁶ especially for reasons of political opinion;
- Guarantees on the impartiality and independence of electoral management bodies (which would also mean Amnesty would have to consider whether it should refrain from commenting on subject matters that are under review by such a body, akin to being *sub judice* before a court);
- Restrictions on access for election monitors, including international observers;
- Genuine elections: free choice, plurality of candidates (including independents), multi-party elections, secret ballot;
- The process and outcome of the settlement of electoral disputes (apart from basic considerations of impartiality and independence); and
- The consequences for elections campaigns and outcomes of ownership patterns of private media.⁷

b) Areas where an international legal basis for this work exists, but there would be concerns about lack of Amnesty capacity (staffing and/or expertise)

It could be argued that an international basis for this work exists, but Amnesty International is ill-equipped to make relevant observations and assessments, and that work in these areas in particular opens up the organization to allegations of bias.

- Election monitoring and transparency, including the voting mechanism (manually, computerized, paper); the local, regional, and national tallying of electoral results; and their transport to central counting locations;
- The undue influence of private actors, including business organizations, into public decision-making and specifically an electoral process, including where companies themselves (not the staff working in them) “elect” representatives for a legislative body;⁸
- The re-drawing of constituency boundary lines (below the threshold of discrimination against a particular group – see above 2.a), to accommodate demographic changes, including what is the adequate size of a constituency, and what are acceptable margins of differences in size between constituencies;
- Media monitoring and review; and
- Systems of private or public election funding, access to election funds/abuse of funds.

In considering whether Amnesty could take positions in this area, discussion would need to include whether Amnesty should refer to assessments by others and to consider a methodology to do so. Such a methodology, to be adequate, would require setting out criteria for attribution and assessing the credibility of such information (in terms of expertise, assessment methods, ability and methodology to carry out an assessment in a specific context, political impartiality etc.), in line with our general approaches to use research that is not our own.

c) Areas where international standards do not exist or are insufficiently clear to assess the human rights compatibility of a particular act, or which need further analysis and experience in this field before a policy decision can be taken

⁵ Where this is not justified by temporary special measures to assist a disadvantaged group, e.g. women or minorities.

⁶ See, for example, *Paksas v Lithuania*, Communication No. 2155/2012, UN Doc. CCPR/C/110/D/2155/2012 (2014), para. 8, in which the HR Committee held “that the lifelong disqualifications on being a candidate in presidential elections, or on being a prime minister or minister, [following impeachment proceedings] were imposed following a rule-making process that was highly linked in time and substance to the impeachment proceedings initiated against him”, and hence not foreseeable and objective.

⁷ See HRC GC 34, para. 40, in which the Committee calls on States to prevent undue control of, and dominance in, the media, including private media, that may be harmful to a diversity of sources and views.

⁸ This point is to be consulted with the Business and Human Rights team.

- Whether a people have the right to secede from a State (External self-determination);⁹
- Whether change to election-related rules was in conformity with a country's constitution;¹⁰
- How to change a constitution (e.g. should it require absolute/qualified majorities; referendums);
- Right to referendums on specific electoral issues, for example on term limits;
- Term limits as such (both length and recurrence) because this is deemed to fall within the political discretion of the state, and many countries, including some widely accepted as "democratic", do not have term limits. International human rights law, either at the global or regional level,¹¹ does not require or regulate such limits – and indeed, term limits can be understood as a reasonable restriction on an individual's right to stand for elections. Amnesty's analysis of a country situation could recognize that term limits in many cases reflect the way in which a society has decided to prevent abuse of power by incumbents. However, an argument could be made that a society has a right to freely determine that term limits are no longer required;
- Electoral cycles (for example length of a cycle and postponement of elections);
- Electoral systems (e.g. 1st past the post, proportional representation, alternative vote systems) and 'grey areas' of the franchise (e.g., non-resident citizens; minimum age below 18 etc.).
- 'Democracy' as a legal concept. Although international standards contain a commitment to democracy, they do not define it. There may be a question as to whether Amnesty could call for 'democracy' as a principle rather than a legal requirement, in the same way that we call, for example, for 'justice' or 'dignity'. Our analysis should consider both how this term could be defined (substance), but also whether Amnesty should use the term (risk of perception as "western" NGO).¹² We should also consider the implications if AI materials instruct staff to refrain from using the term 'democracy' and whether, if we do so, Amnesty would have to refrain from signing joint statements with other NGOs that call for democracy.

LPP would therefore recommend to the movement to consider authorizing work on issues listed in section D.2.(a) above as a first step, without prejudice to future consideration of work listed under sections (b) and (c), if and when Amnesty International gains greater expertise in work on elections and democracy related issues. The policy consultation on this issue will seek views from the IS and the movement on all three of these areas.

Extending our work in these areas would require consideration of a range of issues, for example, would Amnesty International oppose 'coups' against elected governments as a restriction on the right to vote? Should, or could, Amnesty distinguish this situation from a coup against a government that has committed wide-scale human rights violations? Or from a 'rebellion'? Would it continue to be neutral on armed insurrections where these attempt to overthrow an elected government? What are the practical implications, such as for applicable research standards, and the workload research teams are expected to carry out?

It should be clear that even if Amnesty were to take a position that electoral rights had been violated in a particular country, the organization would continue, as it has done in the past, to take the view that the authorities that are *de facto* in control of the country would be bound by the state's legal obligations. Amnesty would therefore address its calls to governments effectively able to affect a human rights situation, irrespective of whether or not they had validly attained that position.

⁹ See also 2005 ICM Decision 9, which put limits on our work on external self-determination and the Circular, Amnesty International and the right to self-determination - POL 30/013/2005.

¹⁰ Although there will be circumstances where a change to a constitution, whether in compliance with national standards or not, violates international human rights law and there would be nothing to prevent Amnesty International to work on such issues where this falls within our priorities (such as an amendment that would provide a particular group with impunity, or that would allow torture for in a specific context).

¹¹ For example, neither the African Charter on Democracy, Elections and Governance nor the Declaration on Principles Governing Democratic Elections in Africa contain rules on term limits.

¹² While an argument can be made that an "assumption of a democratic system" permeates the ICCPR (both wording and Human Rights Committee jurisprudence), and the term itself is widely used in the UN context and elsewhere, there appears to be no consensus as to what this means in detail. In fact, the observation that the States Parties to the ICCPR, and Member States of the UN, do not question the frequent use of this term, may indicate that everybody has their own understanding as to what this entails, or agree tacitly that little tangible consequences are attached to its usage.

In addition, while outside the scope of this paper, everybody consulted so far agrees that work on elections would be resource-intensive; hence it would fall to other programmes, and in particular research teams, to consider whether such an expansion of the mandate would be doable with present capacity, without harming other campaigning objectives. Further discussion would be required on these and other issues.